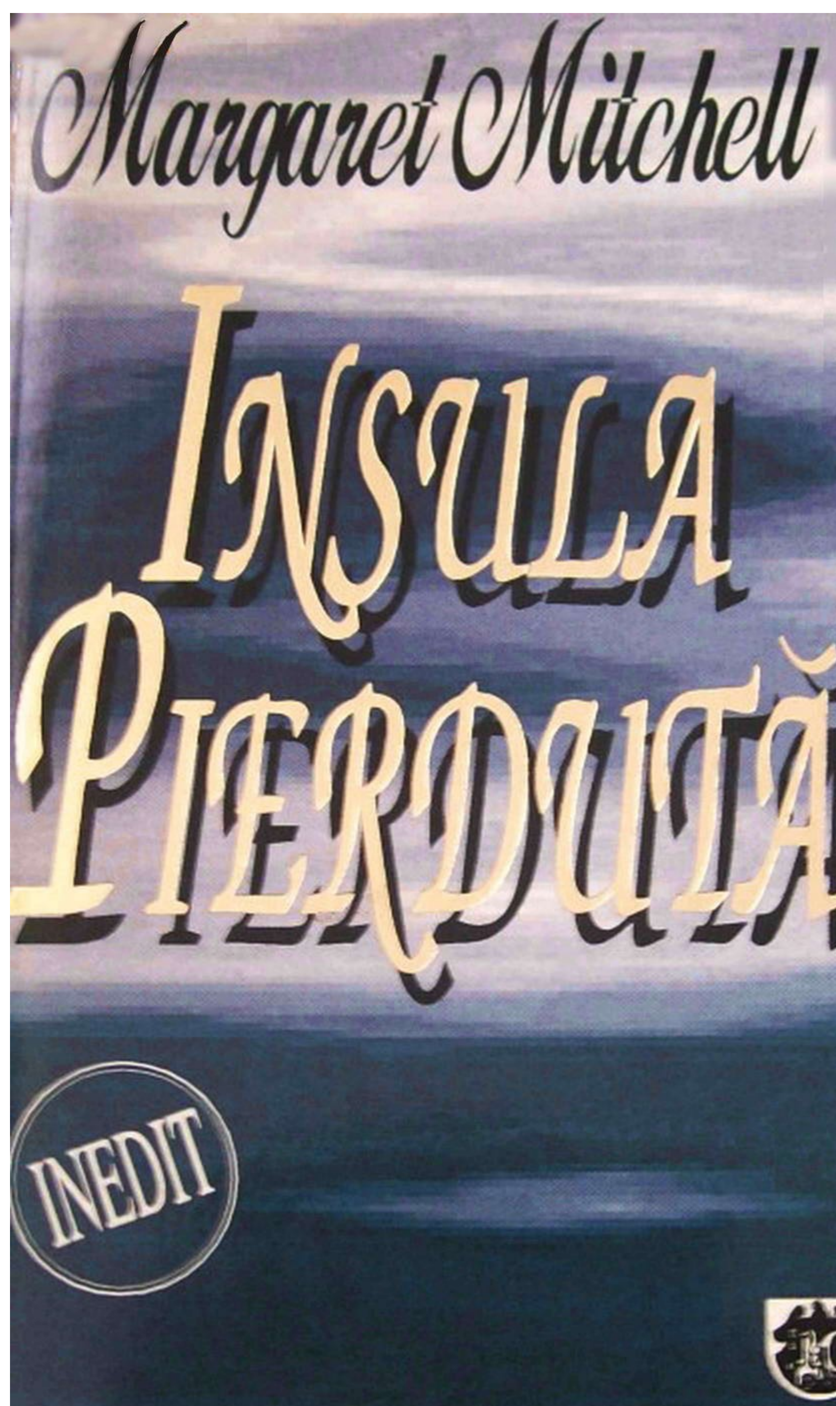

Când Muzeul *Drumul spre Tara* din Atlanta, statul Georgia, a dezvăluit moştenirea lui Henry Love Angel, în aprilie 1995, lumea a auzit un strigăt puternic de revoltă – există totuşi o altă povestire scrisă de Margaret Mitchell! Au început să curgă apeluri telefonice şi solicitări ale presei de pe tot globul. Din Africa de Sud până la Tokio şi Londra, oamenii cereau să ştie mai multe despre această descoperire. Muzeul se implicase în această acţiune încă din august 1994, când a fost contactat pentru prima dată de Henry Angel Jr.. Angel

ştia puţine detalii despre legătura tatălui său cu Margaret Mitchell, dar ştia că acesta păstrase un teanc de scrisori, două din vechile ei caiete de compunere şi multe fotografii vechi.

Margaret Mitchell

INSULA PIERDUTĂ

Ediţie îngrijită de Debra Freer

ISBN: 973-576-085-1

RAO International Publishing Company

Cuprins

Mulţumiri..4
Prefaţă..5
Introducere..10
Note..29
Capitolul I..33
Capitolul 2...55
Capitolul 3...61
Nota editorului..77
Bibliografie...79

Mulţumiri

Debra Freer doreşte să-şi exprime recunoştinţa şi să mulţumească următoarelor persoane şi instituţii pentru sprijinul oferit în acest demers: lui Patsy Wiggins, fondatoarea Muzeului Drumul spre Tara, fără ale cărei idei şi încurajări nu ar fi fost posibilă realizarea acestui volum; lui Henry şi Louise Angel Jr., pentru amintirile lor şi pentru că au păstrat cu grijă scrierile şi fotografiile lui Margaret Mitchell; The Estate of Stephens Mitchell (moştenitorul operei lui Margaret Mitchell), pentru sprijinirea acestui proiect şi pentru permisiunea de a publica scrierile lui Margaret Mitchell; lui Courtenay Ross Mefadyen şi urmaşilor altor prieteni ai lui Margaret Mitchell – Sarita Hiscox Britton, Dorothy Reeves, Jessie Summers şi Barry Wilkins – pentru amabilitatea de a ne împărtăşi amintirile lor; lui Mary Ellen Brooks şi personalului Bibliotecii şi Arhivelor Hargrett, Universitatea Georgia, pentru răbdarea şi ajutorul lor, lui Franklin Garrett şi personalului Arhivelor Centrului de Istorie Atlanta; personalului de la Universitatea Emoiy, Biblioteca Woodruff; lui Alice Mecabe şi Bill Baughman, Societatea de Istorie din Qwinnett County; lui Wesley Martin, Societatea de Istorie Suwanee; personalului Cimitirului Westview; personalului Muzeului Drumul spre Tara; lui Susan Moldowscott Moyers; Barry Kaplan; Barbara Trimble Macfarlane; Ellen Born; Mary Hopkins Fleming; şi prietenilor şi familiei mele pentru îngăduinţă.

D.F

Prefaţă

În 1916, Margaret Mitchell a început să scrie o povestire pasionantă despre o femeie dârză, care îşi preţuieşte onoarea mai presus decât viaţa. Este istoria unei iubiri neîmpărtăşite, a unui bărbat care o doreşte din tot sufletul pe această femeie, fără a putea s-o cucerească vreodată. El nu este Rhett Butler, ea nu este Scarlett O'Hara şi nu este vorba despre romanul *Pe aripile vântului*, ci despre *Insula pierdută*, o nuvelă despre dragoste şi onoare într-o insulă din sudul Pacificului, pe care Margaret Mitchell a scris-o de mână în două caiete albastre de compunere, în vara celui de-al şaisprezecelea an de viaţă.

Istoria descoperirii acestei povestiri este ea însăşi o poveste dulce-amăruie, despre o iubire condamnată şi despre secrete păstrate de-a lungul timpului, despre un trainic dar făcut de o scriitoare de renume mondial unui bărbat pe care istoria aproape că l-a dat uitării. Numele bărbatului este Henry Love Angel. Margaret Mitchell i-a dăruit povestirea *Insula pierdută* şi atât Margaret Mitchell, cât şi Angel au dus cu ei în mormânt secretul acestui extraordinar cadou.

De ce este acest cadou extraordinar? În primul rând, pentru că Margaret Mitchell a cerut că scrierile şi hârtiile personale să-i fie distruse după moartea ei. Scrisori, jurnale, manuscrise (inclusiv majoritatea paginilor originale din *Pe aripile vântului*), de fapt aproape tot ce a scris a fost ars în mod sistematic şi timp de şaizeci de ani, milioanele de admiratori au fost nevoiţi să se consoleze cu ideea că Margaret Mitchell a scris un singur roman. Acum, ca prin minune, *Insula pierdută* ne oferă prilejul de a ne bucura din nou de neasemuitul dar de povestitor al scriitoarei. Nu va mai exista o a doua Margaret Mitchell. Nu va mai exista un roman *Pe aripile vântului.* În *Insula pierdută* ni se aminteşte de ce. Prin intermediul acestui capitol din viaţa ei, care ne lipsea până acum, vedem cum se aprinde prima ei scânteie, anticipând iminenta vâlvătaie a creativităţii care va produce *Pe aripile vântului*.

Când Muzeul *Drumul spre Tara* din Atlanta, statul Georgia, a dezvăluit moştenirea lui Henry Love Angel, în aprilie 1995, lumea a auzit un strigăt puternic de revoltă – există totuşi o altă povestire scrisă de Margaret Mitchell! Au început să curgă apeluri telefonice şi solicitări ale presei de pe tot globul. Din Africa de Sud până la Tokio şi Londra, oamenii cereau să ştie mai multe

despre această descoperire. Muzeul se implicase în această acţiune încă din august 1994, când a fost contactat pentru prima dată de Henry Angel Jr. Angel ştia puţine detalii despre legătura tatălui său cu Margaret Mitchell, dar ştia că acesta păstrase un teanc de scrisori, două din vechile ei caiete de compunere şi multe fotografii vechi.

Henry Jr. căuta un cumpărător pentru amintirile tatălui său, dar nu voia ca ele să încapă pe mâinile unui colecţionar particular, fiindcă lumea nu le-ar fi văzut şi n-ar fi aflat niciodată adevărul despre legătura lui Margaret Mitchell cu tatăl său.

Când a murit, în 1945, Henry Love Angel a lăsat în urma lui o poveste nespusă, sub forma acestor scrisori, a unor fotografii şi a două caiete de compunere, un secret împărtăşit doar de Margaret Mitchell şi de părinţii lui. Timp de peste trei sferturi de secol, această poveste nespusă, aceste mărturii ale afecţiunii dintre Henry şi Margaret au zăcut în tăcere mai întâi în casa părinţilor lui Henry, apoi în casa fiului lui.

Abia la câtva timp după moartea bunicii sale, în 1952, Henry Jr. A primit moştenirea tatălui lui, păstrată cu grijă atâtea decenii. Când bunicul i-a înmânat amintirile secrete ale părintelui său, Henry Jr. A fost uluit: ştia că familia lui o cunoscuse pe Margaret Mitchell, dar nu bănuise niciodată că tatăl lui era un vechi şi îndrăgit curtezan. Şi totuşi, Henry Angel Jr. îşi aminteşte că atunci când a primit obiectele s-a gândit: „Ce nevoie am eu de o grămadă de scrisori de dragoste şi fotografii vechi?” Le-a băgat într-un scrin, unde au zăcut, neglijate, cea mai bună parte a vieţii lui. Aproape că uitase că erau acolo, dar şi-a amintit când a aflat de un muzeu din Atlanta dedicat romanului *Pe aripile vântului* şi scriitoarei Margaret Mitchell. S-a dus la o bibliotecă şi a căutat numele tatălui său într-o biografie a lui Margaret Mitchell. L-a găsit, menţionat foarte puţin. Henry Jr. S-a hotărât să ia legătura cu Muzeul.

Până atunci, Henry Love Angel fusese doar ceva mai mult decât o notă de subsol în biografiile dedicate lui Margaret Mitchell. Biografii aminteau de el ca despre o cunoştinţă întâmplătoare sau, în cel mai bun caz, ca despre unul dintre cei cinci cunoscuţi curtezani ai ei. Directoarea Muzeului, Patsy Wiggins, a considerat că dacă această descoperire era adevărată şi Henry şi Margaret Mitchell fuseseră mai apropiaţi decât îşi imaginase oricine până atunci, importanţa lui Angel era oarecum minimalizată. Dar înainte de a consimţi să achiziţioneze amintirile lui Angel şi să stabilească autenticitatea lor, Muzeul a

acţionat prudent. Amintirile lui Angel meritau oare să fie achiziţionate? A fost chemat un expert neutru pentru a evalua materialul în numele Muzeului. Întrucât eram istoriograful lui Margaret Mitchell, o cunoscătoare cultivată a operelor şi obiectelor vechi de artă şi colecţionară de peste douăzeci şi cinci de ani, am socotit că eram pregătită pentru această sarcină. Şi, totuşi, m-a uimit bogăţia materialului, presupus necunoscut, din această perioadă timpurie. După cercetări serioase, am conchis că materialele erau *bona fide* şi constituiau o descoperire istoriografică semnificativă şi că importanţa lor crea necesitatea de a fi rescrise câteva părţi din povestea vieţii lui Margaret Mitchell. Studierea acestor obiecte a dezvăluit nenumărate informaţii noi despre Margaret Mitchell şi fără îndoială că vor mai ieşi la iveală şi alte detalii.

Cele cincizeci şi şapte de fotografii, cincisprezece scrisori şi povestirea cuprinsă în două caiete de compunere reprezintă cel mai mare depozit secret de materiale nepublicate descoperit după moartea scriitoarei. Pentru a aprecia la adevărata sa valoare importanţa acestei descoperiri, trebuie să nu uităm amprenta de neşters pe care au lăsat-o asupra acestei ţări Margaret Mitchell şi singurul ei roman publicat.

Soţul lui Margaret Mitchell, John Marsh, observa: „Ceea ce s-a scris şi s-a spus la moartea lui Margaret Mitchell, în august 1949... atestă admiraţia şi respectul unice de care se bucura în rândul publicului."

Niciun alt autor şi puţini mari scriitori au fost atât de plânşi la moartea lor, în întreaga lume. Într-adevăr, niciun alt roman nu a influenţat atât de mult cultura noastră.

Publicat în 1936, acesta a stârnit imediat entuziasmul criticii şi al publicului, fiind un mare succes comercial. A obţinut Premiul Pulitzer în acelaşi an şi a dat naştere celebrului film distins cu Academy Award în 1939. Deşi nu redau total amploarea fenomenului cultural care este *Pe aripile vântului*, statisticile au totuşi un cuvânt de spus: romanul s-a vândut în peste 30 de milioane de exemplare în douăzeci şi şapte de limbi şi continuă să se vândă 250 000 de exemplare anual, în întreaga lume. Se spune că este romanul cu cele mai mari vânzări din istorie. Pe toate continentele există admiratori ai romanului şi colecţionari de amintiri despre el. Povestea a împletit adevărul cu ficţiunea: la câteva decenii după apariţia sa, la Atlanta au început să sosească vizitatori în căutarea Tarei. Acum, *Pe aripile vântului* nu mai e singur.

Margaret Mitchell a scris *Insula pierdută* cu zece ani înainte de a începe

Pe aripile vântului. S-a apucat să scrie povestea pe 10 iulie 1916 şi pe 6 august a terminat-o, după cum menţionează pe una din paginile caietului ei de compunere. Pe ultima copertă este lipită schiţa celor douăsprezece capitole. Scrisul ei este extraordinar de curat, cu puţine modificări sau ştersături. Ca şi cum povestirea ar fi ţâşnit din imaginaţia ei, pe deplin formată, în ceva mai puţin de o lună. Faptul că o nuvelă atât de complexă ca *Insula pierdută* a fost scrisă într-un răstimp atât de scurt este impresionant; faptul că Margaret Mitchell avea şaisprezece ani fără patru luni când a scris-o, dovedeşte că *Pe aripile vântului* nu a fost o întâmplare.

În multe privinţe fascinante, *Insula pierdută* anunţă *Pe aripile vântului*. Ea conţine teme şi tipuri de personaje esenţiale pentru înţelegerea operei ulterioare. Ambele lucrări au în centru un triunghi amoros şi amândouă vorbesc despre o dragoste neîmplinită. În amândouă, eroina este o femeie independentă, care nu se teme să încalce tabuurile societăţii. Putem menţiona şi alte asemănări, fără a strica plăcerea lecturii: Billy Duncan din *Insula pierdută* este, ca şi Gerald O'Hara, un irlandez necioplit, irascibil, silit să fugă din ţara lui de baştină. Ca şi Scarlett, eroină din *Insula pierdută*, Courtenay, este confruntată cu o agresiune şocantă şi, asemenea lui Frank Kennedy şi Ashley Wilkes, pe Doug Steele şi Billy Duncan din *Insula pierdută,* onoarea îi determină să-l urmărească pe agresor, în ambele lucrări, un uriaş cataclism desparte vieţile tuturor personajelor. Şi sfârşitul nici uneia nu e lipsit de dramatism.

Ca şi *Pe aripile vântului*, *Insula pierdută* are ca sursă de inspiraţie viaţa lui Margaret Mitchell. Eroina din nuvelă poartă numele celei mai bune prietene a autoarei, Courtenay Ross. De fapt, acest personaj, o femeie micuţă, foarte voluntară, seamănă foarte mult cu Margaret însăşi, iar eroul povestirii, Billy Duncan, un bărbat onorabil, aventuros, cam grosolan, care este dispus să se bată pentru onoarea iubitei lui, seamănă teribil cu Henry Love Angel. În realitate, relaţia lui Duncan cu fictiva Courtenay oglindeşte relaţia lui Angel cu Margaret Mitchell: el este îndrăgostit de o femeie care-i împărtăşeşte dragostea, dar care până la urmă nu-l alege pe el, devotatul curtezan, hipnotizat de o femeie pe care n-o va putea câştiga niciodată.

Scrisorile şi fotografiile lui Margaret Mitchell sunt indispensabile pentru o înţelegere deplină a povestirii *Insula pierdută* şi de aceea le-am inclus aici. Ele dezvăluie un grad de intimitate între Margaret Mitchell şi Henry Love Angel atât

de profund, încât i-a uluit pe cercetătorii operei lui Margaret Mitchell. Luate în ansamblu, ele deapănă o poveste de dragoste la fel de fermecătoare ca însăşi povestea *Insula pierdută*.

Nu vom afla poate niciodată de ce i-a lăsat Margaret lui Henry, curtezanul ei fără noroc, această poveste despre o iubire neîmplinită. Dar nu e de mirare, având în vedere că acest bărbat i-a fost atât de devotat, încât, deşi dezamăgit, a rămas credincios onoarei lui, păstrând secretul lor până la sfârşit.

Debra FREER

Introducere

Margaret Mitchell şi Henry Love Angel – O dragoste pierdută

Pe lângă nuvela *Insula pierdută*, moştenirea lăsată de Henry Love Angel include scrisori, fotografii şi negative. Fotografiile o înfăţişează pe Margaret de la vârsta de optsprezece luni până la cea de douăzeci şi doi de ani. Multe dintre ele au fost făcute chiar de Henry Love Angel; era pasionat de arta fotografiei şi avea acasă o cameră obscură. Imaginea lui Margaret din fotografiile lui pare să capteze esenţa atemporală a acestei remarcabile fiinţe, unică şi în acelaşi timp reprezentativă pentru noua generaţie de femei sudiste. Scrisorile adresate de Margaret Mitchell lui Angel, tratând banalităţi sau teme foarte serioase, au fost scrise între 1920 şi 1922. Ele sunt singura cronică existentă a dragostei lor.

Margaret Munnerlyn Mitchell şi Henry Love Angel s-au născut amândoi în 1900. Prietena lor comună, Courtenay Ross, era cu un an mai mare. În anul şcolar 1912-1913 erau toţi nou-veniţi în zona străzii Peachtree.

Margaret şi familia ei s-au mutat în noua casă din strada Peachtree, numărul 1149, venind din cealaltă parte a oraşului, iar Henry şi Courtenay erau amândoi proaspăt sosiţi în Atlanta. Henry Angel era din Wilmington, statul Carolina de Nord, iar Courtenay Ross din Memphis, statul Tennessee. Cei trei străini de cartier s-au împrietenit în curând, fiecare fiind menit să joace un rol important în vieţile celorlalţi.

Nu există scrisori adresate de Margaret lui Henry în prima perioadă a tinereţii lor, şi foarte puţine fotografii. Pe atunci, singura lor grijă era să-şi trăiască anii copilăriei. Margaret nu era însă un copil obişnuit; fratele ei Stephens îşi amintea că a început să scrie povestiri imediat ce a putut ţine un creion în mână şi a reuşit să adune literele în cuvinte.

Între 1912 şi 1916, Margaret a început să scrie şi să monteze piese de teatru. Rolurile principale îi erau atribuite ei şi prietenelor sale şi piesele se jucau de obicei în noua casă a familiei. Courtenay, Henry şi ceilalţi copii din cartier făceau figuraţie în piesă. Ce anume a stârnit acest fior creator? Margaret a fost fără îndoială influenţată de povestirile despre tatăl lui Henry, răposatul actor Henry Waters Angel şi despre aventurile lui teatrale. În plus, pe atunci era la modă vodevilul şi mijeau zorile unui nou mijloc de exprimare, cinematografia.

În decembrie 1915, povestea lui D.W. Griffith despre Războiul Civil, *The Birth of a Nation* (*Naşterea unei naţiuni*), era prezentată în premieră la Atlanta, făcând senzaţie. Courtenay Ross îşi aminteşte că Margaret Mitchell a scris o piesă intitulată *The Trăitor* (*Trădătorul*), inspirată se pare de filmul lui Griffith şi de scrierile lui Thomas Dixon. Într-una din montări, Courtenay a jucat rolul ticălosului mustăcios şi Margaret pe cel al eroului, Steve. Henry a păstrat o fotografie a lui Margaret în acest rol; era poate fotografia lui preferată.

Courtenay îşi amintea într-un interviu din 1980 că ea şi Margaret erau ca nişte „gemene siameze" pe vremea când urmau cursurile Seminarului Washington. „Am intrat într-o echipă de baseball a băieţilor. Eu eram la serviciu, Peg prindea mingile. Un băiat pe nume Henry Love Angel ni s-a alăturat. Era un fel de hippy de acum, aşa că ne-am spus «Cei Trei Jegoşi» – «CTJ», pe scurt." Cei trei jucau împreună baseball şi îşi declarau război cu bulgări de noroi.

În 1916, clubul CTJ era preocupat de un război adevărat. Primul Război Mondial răzbătea de dincolo de Atlantic şi zilele copilăriei lor au zburat pentru totdeauna. Era începutul sfârşitului inocenţei pentru lume şi pentru cei trei prieteni. În fotografii se observă contrastul dintre feţele lui Margaret şi Courtenay în cel de-al doilea an de studenţie şi feţele lor din primul an. Margaret, Courtenay şi Henry nu mai erau copii.

Margaret a început să scrie *Insula pierdută* pe 10 iulie 1916, cu o zi înainte de ziua de naştere a lui Henry. Peste aproape patru luni avea să împlinească şi Margaret şaisprezece ani şi totuşi, în vara aceea, o tânără femeie extraordinară s-a ivit dintr-o copilă.

Courtenay îşi amintea că ea şi Margaret se întâlneau deja cu băieţii în vara lui 1916. Au început viaţa mondenă şi pe măsură ce anii treceau, amândouă se înscriau în tot mai multe cluburi ale şcolii: Clubul de Dramă, Clubul de Pregătire pentru Colegiu, Societatea de Prim-ajutor, Societatea Literară. Ziua de 24 noiembrie a marcat primul dintre numeroasele evenimente mondene pentru Margaret şi Courtenay, o petrecere dansantă dată de părinţii lui Courtenay la Clubul de Automobilism Piedmont.

Cândva în acelaşi an, un băiat din Atlanta, pe nume Red Upshaw, şi familia lui s-au mutat din Atlanta în Raleigh, statul Carolina de Nord, dar el s-a întors ca să ia parte la petrecerea lui Courtenay din iunie 1917. Red va deveni rivalul lui Henry Love Angel şi, mai târziu, spre surprinderea prietenelor lui

Margaret, primul ei soţ.

În ciuda devizei campaniei preşedintelui Wilson din 1916, cum că „el ne-a ţinut departe de război”, mulţi americani se gândeau la intrarea în Primul Război Mondial şi Henry, asemenea altor tineri din Atlanta, se pregătea deja pentru bătălie. În ianuarie 1917, Atlanta a fost aleasă pentru a deveni sediu de tabără militară; în aprilie, Statele Unite declarau război Germaniei. În mai, s-a petrecut un dezastru cum nu se mai pomenise de la marşul generalului Sherman: un incendiu a distrus peste trei sute de pogoane de pământ din oraş. Zece mii de oameni au rămas fără adăpost şi Atlanta a intrat din nou sub legea marţială. Margaret şi mama ei au ajutat şi au adus alinare victimelor dezastrului.

Atât Margaret, cât şi Courtenay au participat şi la acţiunea Crucii Roşii de susţinere a efortului de război. În toamnă, la Atlanta s-a deschis Camp Gordon, o altă tabără militară; s-au schimbat numerele de telefon şi noul număr al lui Margaret, Hemlock 5628, a devenit repede un număr cunoscut de mulţi tineri soldaţi.

Era ultimul an de studenţie al lui Margaret şi Courtenay la Seminarul Washington. Pe parcursul acelui an, au luat parte la petreceri dansante şi la ceaiuri şi le-au oferit galanţilor infanterişti distracţiile de care aveau nevoie. Erau din nou membre în aceleaşi cluburi ale şcolii şi, în anul acela, Margaret a devenit preşedinta Societăţii Literare. Menţionarea fetelor în caietul şcolii, *Profeţiile ultimului an*, este grăitoare şi conţine un firav, dar distinct ecou din *Insula pierdută*: „Sare vioaie peste elice cine altcineva decât Margaret Mitchell. Când şi-a scos haina dichisită de aviator, am zărit copilărosul guler Buster Brown... Un submarin apărea şi se scufundă din nou... În turn, cu ochii lipiţi de un binoclu, cu mâna pe pistolul de la şold, stătea Courtenay Ross... Mica barcă obraznică ieşi dansând din câmpul meu vizual şi pe locul ei... se ivi o insulă stâncoasă.”

Vara care a urmat ultimului an de şcoală a marcat ajunul plecării lui Margaret la colegiu şi al lui Henry în război. În această perioadă, Margaret a avut mulţi curtezani, inclusiv pe Henry Love Angel. Henry era o escortă agreată de părinţii lui Margaret, care-l văzuseră crescând de când era mic până ce devenise adolescent şi-i cunoşteau familia. Mama lui Henry se trăgea dintr-o veche familie binecunoscută, care-l avea ca strămoş pe Benjamin Franklin, făcând totodată parte şi din familia Baldwin, un nume respectat în istoria

Sudului. Soţii Mitchell îl considerau probabil pe Henry un tânăr întreprinzător; din câte îşi aminteşte Henry Jr., Henry Angel se pricepea la motoare alimentate cu benzină şi mai târziu a inventat un model de carburator pentru care a încercat să obţină brevet de invenţie. Soţii Mitchell îndrăgeau de asemenea foarte mult vechiul lui oraş natal, Wilmington, port pe coasta Carolinei de Nord, rămas în istorie prin faptul că fusese principalul port în care se refugiaseră cei care fugiseră de blocada nordiştilor. Familia Mitchell îşi petrecea deseori vacanţele pe o plajă din apropiere de Wrightsville.

Margaret a părăsit Atlanta pentru a-şi începe studiile la Smith College, în Northampton, statul Massachusetts. Courtenay a rămas la Atlanta, urmând cursurile şcolii de afaceri. În toamna lui 1918, Margaret a suferit o lovitură sfâşietoare. A sosit vestea că unul dintre curtezanii ei, Clifford Henry, fusese ucis pe front în Franţa, pe 16 octombrie. Curând după aceea, în ianuarie 1919, a primit o veste şi mai cutremurătoare. Mama ei, Maybelle Mitchell, a murit de gripă spaniolă. Întorcându-se acasă, Margaret l-a găsit pe tatăl ei aproape doborât de supărare. A încercat să se întoarcă la Smith College, dar a plecat definitiv după primul an. Margaret simţea probabil că locul ei era alături de tatăl său şi că trebuia să preia grijile casei. A fost o hotărâre care i-a lăsat mai târziu un gust dulce-amar.

În aceeaşi perioadă, Henry Love Angel era în armată, fiind încartiruit la sud de Atlanta, în tabăra Benning. A promovat repede, fiind avansat la gradul de sergent în aprilie 1919.

Armata i-a prins bine lui Henry, care a devenit un rival sigur pe el şi viril în cercul de curtezani ai lui Margaret. Henry venea acasă în permisie ca s-o vadă pe Margaret şi în această perioadă încerca la fel de mult ca şi ceilalţi s-o cucerească, dacă nu chiar mai mult.

Războiul s-a sfârşit în ultimele luni ale anului 1918, dar Henry şi-a terminat serviciul militar mai târziu, în 1919. După o onorabilă lăsare la vatră, Henry s-a întors în Atlanta, unde locuia cu mama şi cu tatăl lui vitreg, Dewey Dewitt (cunoscut drept D.D.) Summey.

În vara anului 1919 şi în următorii ani, Margaret, Henry şi prietenii lor luau trenul cunoscut sub numele de *Belle* din Atlanta până la ferma Shadowbrook, aflată în ţinutul deluros Suwanee, din Georgia. Shadowbrook era proprietatea unui prieten de familie, avocat în Atlanta, Victor Lamar Smith. Smith deţinea vreo opt sute de pogoane de pământ moştenit şi cumpărat, şi o

parte din acesta era mărginit de Calea Ferată Sudică. O placă mare de lemn, agăţată la vreo trei metri înălţime, marca propria sa haltă feroviară. Era evadarea din oraş preferată a lui Margaret şi a prietenilor ei, cărora le plăcea să facă plimbări, să înoate, să călărească. La Shadowbrook se organizau multe petreceri – *House Parties*, cum li se spunea – unde nu erau însă primite doamne din Sud neînsoţite. Pentru Margaret şi prietenii ei, aceste petreceri erau un eveniment monden popular, la care se amuzau, mâncau şi se vedeau cu lumea. S-au păstrat o serie de imagini care consemnează o asemenea adunare, la sfârşitul verii. În această perioadă, Margaret a început s-o bănuiască pe Courtenay că are de gând să fugă cu logodnicul ei, Bernice „Mac" Mefadyen, dar în loc de asta, Courtenay a intrat în septembrie la şcoala de artă din New York.

Era anul 1920, începutul noului deceniu în care „orice e posibil", care va fi cunoscut ulterior sub denumirea de Nebunii Ani Douăzeci sau Epoca Jazz-ului. El a marcat debutul Prohibiţiei, cu gin fabricat în casă, cu localuri clandestine, cu vampe, prostituate, gangsteri înarmaţi şi traficanţi de băuturi alcoolice. Henry Love Angel se bucura de atenţia lui Margaret. După ce terminase serviciul militar, locuise nu departe de Margaret, până când, la sfârşitul verii, s-a mutat la Shadowbrook. Scrisorile lui Margaret păstrate de Henry datează începând din acest moment până la întoarcerea ei din luna de miere, în septembrie 1922.

Prima scrisoare este din acea vară, probabil din perioada când avea piciorul în ghips, în urma unui accident de înot. Nu este datată şi a fost găsită fără plic.

Angel, mon cher,

Te rog, dacă n-ai altceva de făcut astă-seară, să te duci la Seminar şi să întrebi de Dorothy Orr sau de doamna Bob Smith şi să le spui că tu eşti „lătrătorul" de care am vorbit. Te rog să le explici cât de mult mă necăjeşte faptul că nu pot să vin să dansez, dar zău, scumpule, că mă simt ceva mai bine şi că ar fi o prostie să ratez şansa de a mă vindeca. Spune-le cât de rău îmi pare, da?

Ştiu că ar putea să-mi împuşte picioarele, dar n-am încotro. Ar trebui să mă duc după-amiază să văd dacă n-aş putea să le împrumut nişte perne, costume, fonograful etc., dar nu pot ieşi pe ploaia asta. Te rog, pune-ţi obrazul

pentru mine. Îmi pare rău că n-am putut vorbi cu tine azi-dimineaţă, dar ştiu că mă înţelegi. Nu ştiu când o să pot să te sun, fiindcă mă străduiesc să nu urc scara. Deci, în schimb, îţi scriu. Mă simt excelent dacă stau întinsă, aşa că ştiu că n-o să-mi ceri să mă ridic.

Henry, nu ştii dacă mama a croit bluza din bucata de şifon pe care i-am lăsat-o? Am citit tot ce era de citit în casă şi am cusut tot ce era de cusut, aşa că aş vrea s-o cos dacă e croită – şi fustiţa de şifon. Vine Helen, deci trebuie să închei. Am vrut să ştii că mă gândesc la tine.

Peg

(În această perioadă a vieţii ei, Margaret Mitchell îşi spunea Peg sau Peggy, nume adoptat pe vremea când urma cursurile la Smith College. Această schimbare de nume a fost importantă pentru ea şi de aceea, în această introducere, Margaret Mitchell este numită Peggy, atunci când este cazul, pentru a confirma acest lucru.).

La sfârşitul verii, Peggy Mitchell, Henry şi prietenii lor s-au adunat la Shadowbrook, adunare cunoscută apoi sub numele cam scandalos de „Petrecerea nr. 3”. Cu această ocazie, Peggy poate fi văzută (în fotografiile ce imortalizează evenimentul) îmbrăcată într-o pereche de pantaloni furată de la băieţi; se spune că distra toată gaşca jucând diverse roluri dintr-o povestire. A fost un eveniment memorabil, imortalizat în multe albume: cei care au participat au primit copii după negativele făcute de Henry. Fotografiile lui Henry demonstrează pe deplin cât de fericiţi erau cei doi împreună.

În august, Peggy Mitchell călătorea cu trenul spre lacul Kanuga, din statul Carolina de Nord, când a scris două scrisori remarcabile, găsite apoi într-un singur plic.

Plicul poartă marca poştei 24 august 1920

PRIMA

Ora 9,10 p.m.

„En route Hendersonville”

În sfârşit, Angel, am plecat, cu cel puţin două geamantane pline ochi, un milion de crose de golf (nu-s ale mele, le duc fetei cu care locuiesc), o manta de ploaie, un teanc de reviste şi neînsemnata mea persoană. W.B. Şi Court urmau să mă conducă, dar ori am coborât eu înainte de a sosi ei, ori, din

„diverse motive”, el n-a reuşit să-şi termine treburile. Să ştii că mă gândesc la ce-aţi făcut toţi duminică noaptea şi mă întreb de ce te-ai chinuit atât să obţii informaţii de la el, când ai fi putut să mă întrebi pe mine şi ţi-aş fi spus tot ce voiai să ştii. Pe lângă asta, să ştii, dragul meu, că nu mă mulţumesc deloc informaţiile scoase de la el pe care mi le-ai comunicat. Nu, nu zic că a minţit cineva, dar e o bubă pe undeva. Ori tu nu mi-ai spus tot ce-a spus el, ori el nu ţi-a spus întregul adevăr, pur şi simplu pentru că nu era un gest „prietenos” şi nu e în firea lui să fie doar „prietenos”. Ori el mă înţeapă, ori tu te fereşti de mine. În sfârşit, nu contează, într-o bună zi o să lămuresc povestea asta!

Iartă-mă că am fost urâcioasă după-amiază, dar ştii că prietenii suferă când alţi prieteni se comportă firesc, pentru că numai printre prieteni te poţi comporta firesc. Eram cu capsa pusă şi faptul în sine m-a enervat, fiindcă detest femeile veşnic „nervoase” – tu nu? Şi pe urmă, flirtul acela vulgar mă tot pisa spunându-mi că sunt o „vampă fără t” şi că „n-o să-mi dau seama niciodată ce-am pierdut”. L-am urât pentru asta, dar având în vedere starea mea din ultimul timp, trebuie să recunoşti că am avut destule pe suflet. Acum trebuie să mă opresc, aşa că „au ’voir”, fii cuminte până mă întorc ca să te ţin din scurt ca o mamă. Să nu faci prostii.

Noapte bună, dragule.

A DOUA

Ora 11.30 p.m.

Nu pot s-adorm, simt că înnebunesc zăcând aici în întuneric şi ascultând zgomotul roţilor, aşa că trebuie să mă suporţi.

Câtva timp în urmă, am stat mult într-o gară, habar n-am unde. M-am răsucit pe o parte şi m-am uitat pe geam. Am zărit pe peron ceva ce m-a făcut să mă ridic în şezut. Era un coşciug „de peste ocean”, cu steagul american drapat peste el. În gară era linişte perfectă şi pe peron era o singură lumină – chiar deasupra sicriului – şi nu era nimeni prin preajmă. Am stat aşa în întuneric, cu genunchii la gură, gândindu-mă la băiatul acela, întrebându-mă dacă o avea o soră, o mamă sau o iubită – întrebându-mă de asemenea cam prosteşte dacă nu se simţea singur şi oarecum jignit fiindcă nimeni nu venise să-l întâmpine sau să se ocupe de el, după ce făcuse atâta drum şi dăruise tot ce avea. Aveam senzaţia că îl cunoşteam de undeva şi a început să mă doară ceva în mine. Trenul nu mai pleca. M-am culcat pe burtă şi am încercat să

alung din minte imaginea, dar ea rămânea la fel de vie – băiatul acela se întorcea acasă şi nu era nimeni să-l primească.

Trenul a pornit şi, în timp ce ieşeam din gară, vântul a ridicat un colţ al steagului – în chip de bun rămas cred. Îmi venea să plâng cu disperare, dar nu ştiu de ce nu puteam totuşi, fiindcă, la urma urmelor, cred că morţii sunt cei norocoşi – n'est-ce pas? Probabil că dacă n-aş fi fost atât de irascibilă nu m-ar fi afectat atât, dar asemenea lucruri îmi stârnesc amintiri pe care le credeam îngropate pentru totdeauna. Iartă-mă, dragul meu, dar trebuie să vorbesc cu cineva, căci altminteri o să cochetez cu hamalul. Ţi-am spus că sunt morbidă şi nu m-ai crezut – aş vrea să mă poţi vedea acum. O să mă cufund într-o „orgie de amintiri" şi la fel ca tine şi Virginia jur să le uit apoi definitiv. Ţine-mi pumnii.

Melodia Alice Blue Gown

În drăgălaşul meu costumaş de baie, când am alunecat prima dată pe tobogan. Iubesc şi pământul, şi cerul, pentru că am atras toate privirile şi i-am şocat pe toţi care treceau. Vin acasă duminică sau luni. Ai primit scrisoarea mea?

Peg

La sfârşitul lui septembrie, Margaret (cum i se spunea încă în rubricile mondene ale presei din Atlanta) şi Courtenay au fost incluse într-un reportaj al ziarului local despre debutantele sezonului monden 1920-1921. Dar Courtenay a refuzat să-şi facă debutul, anunţându-şi în schimb intenţia de a se căsători cu locotenentul „Mac" Mefadyen. Pe 8 octombrie, clubul CTJ a dat o reprezentaţie teatrală în onoarea ei, avându-i ca amfitrioni pe Henry Love Angel şi prietenii ei.

La patru zile după această petrecere, Henry Angel a primit invitaţia oficială la nunta lui Courtenay. Cununia a fost oficiată la catedrala episcopală St Luke, pe care o frecventa şi Henry. Sub auspiciile aceleiaşi credinţe, Margaret „Peggy" Mitchell, botezată şi crescută în credinţa catolică, se va căsători şi va fi înmormântată. Courtenay şi Mac s-au cununat pe 21 octombrie, la amiază, şi Peggy a fost domnişoară de onoare. Proaspăt căsătoriţii au plecat apoi în voiaj de nuntă la New Orleans, iar mai târziu s-au îmbarcat pe un vas, pornind spre noul post al lui Mac din sudul Pacificului – două localizări care, poate nu întâmplător, apar mereu în opera lui Margaret Mitchell.

Era sezonul debutantelor şi „Margaret" îşi făcea intrarea măreaţă. Dar

„Peggy” se săturase să fie expusă în public şi l-a rugat pe Henry să aranjeze ca ea şi prietena ei, Helen Turman, să-l viziteze la Shadowbrook, într-o scrisoare expediată expres şi având data poştei 5 februarie 1921.

Vineri după-amiaza

Ascultă, dragul meu. Tocmai a sunat Helen. Vrea să meargă cu mine, dar vrea să ştie dacă vom fi însoţite. A trebuit să-i spun că nu ştiu. Nu pot să mă pronunţ până ce nu vom fi „ancorate”. Nu mi-am dorit niciodată atât de mult să plec undeva. Aşa că te rog să-i spui domnului Smith să facă rost de nişte lucruri pentru noi. Dacă poţi să faci rost, dragul meu, vom veni cu trenul de ora 5,00, luni dimineaţa. Te rog să mă anunţi de îndată ce primeşti scrisoarea dacă putem veni. Sună sau trimite o telegramă. Bineînţeles că Helen vrea să ştie, ca să-şi poată face programul pe săptămâna viitoare în caz că nu putem veni. Cât despre mine, te implor, fă în aşa fel încât să pot veni.

Mai târziu (în camera mea, temperatura zero grade) a sunat telefonul. Era verişoara tatei, pe care n-am văzut-o de ani de zile. Ne-a invitat pe toţi joi la o reuniune de familie. Tati a acceptat în numele nostru, aşa că am spus că ne face plăcere şi că ne vom întoarce în oraş pentru această ocazie. Poate ai să crezi că asta a fost tot. Dar el a mai spus că, dacă n-o să merg, nu mă vor ierta niciodată, la care am spus că e o prostie. Asta l-a făcut să înceapă o discuţie de genul „dacă astea-s sentimentele tale faţă de această vizită, tocmai când eu spusesem că mi-ar face plăcere să merg!

Oricum, acum sunt sus, unde e frig, dar prefer să îngheţ decât să mă arunc într-o bătălie fără cauză şi fără vreun câştig.

Te rog, dragule, încearcă să aranjezi. Sunt foarte obosită şi cam bolnavă. Şi aş vrea să vin. Transmite-i sărutări domnului Smith. Spune-i lui Skeet să nu facă prea multă curte fetişcanelor rumene de la ţară şi să se păstreze pentru când vom ajunge acolo şi poate că o să-l sărutăm dacă e cuminte.

Nu fi prea singuratic, dragă băiete, şi ai grijă de tine. Nu uita că fiecare cărămidă solidă pe care o pui la temelia sănătăţii este o cărămidă pusă pentru mine şi apreciez acest lucru chiar dacă nu vorbesc despre el. Mănâncă şi dormi beaucoup – plimbă-te „un peu” şi nu-ţi mai face griji – dacă nu vrei s-o faci pentru tine, fă-o pentru mine. Dacă vin, vreau să uit de toate grijile. Mi-e dor de tine. Te rog ajută-mă.

Ştiu că e o scrisoare cam smucită, dar e groaznic de frig în cameră şi o să mă bag în pat să mă încălzesc. Nu sunt într-o formă prea bună, aşa că nu mi-ar strica să dorm un pic. D.J. Îţi transmite salutări şi Red îţi urează succes. Îmi lipseşti „beaucoup”.

Te rog anunţă-mă neîntârziat dacă domnul Smith acceptă să ne

primească luni dimineaţă – te rog.

A ta, veşnic, Peg

Margaret a pătruns efectiv dansând în ştirile de pe 1 martie 1921. Împreună cu partenerul ei de dans, un student de la Politehnica din Georgia pe nume A. S. Weil, i-a uimit pe participanţii de la un bal de caritate finanţat de debutante, interpretând un dans extrem de sugestiv care s-a încheiat cu un lung sărut. Cei doi se perfecţionaseră urmărind de nenumărate ori acel dans în filmul *Cei patru cavaleri ai Apocalipsei*. Matroanele din Atlanta au fost îngrozite şi Margaret a plătit scump în aceste cercuri mondene: peste câteva luni, a fost respinsă de Liga Tineretului din Atlanta.

Ironia sorţii a făcut ca balul debutantelor să aibă loc la Georgia Terrace Hotel, unde paisprezece ani mai târziu, Margaret Mitchell i-a înmânat redactorului Harold Latham de la editura Macmillan manuscrisul romanului *Pe aripile vântului* şi unde au locuit vedetele de cinema Clark Gabie şi Vivien Leight când au venit la Atlanta pentru premiera filmului, în 1939.

Luni, a.m.

Dragul meu,

Scuză hârtia, dar n-am găsit alta în casă. De când ai plecat am fost îngrozitor de ocupată, ceea ce este probabil lucrul cel mai bun care mi se putea întâmpla. Am avut prea puţin timp la dispoziţie pentru a repeta acest dans, aşa că am exersat în fiecare după-amiază şi în fiecare seară, cu excepţia unei singure zile. Marţi o să iasă şi mă voi bucura foarte mult. Seara, după repetiţie, sunt atât de obosită, că abia mă mai târăsc până-n pat. Cred că mă simt mai bine. Oricum, arăt mai bine. Nu ştiu de V. L. Junior mai mult decât ştiam când am plecat şi, de fapt, n-am avut timp să mă mai gândesc.

Am văzut-o ieri pe mama ta şi mi-a arătat ilustrata de la tine. Îmi pare rău că n-am fost la dans. Probabil că aş fi apreciat imensa deosebire. Mulţumesc pentru ilustrată.

Îţi aminteşti dacă ai vorbit cuiva despre un „experiment”?

Te rog, nu uita că numitul „experiment” a fost încercat o singură dată. Înţelegi? O să-ţi spun mai multe mai târziu. Pe mine nu m-a încântatprea mult.

Te simţi mai bine? Eu sper că da şi vreau să faci toate eforturile posibile pentru a atinge nivelul condiţiei fizice pe care ai avut-o în armată. Îmi închipui

că nu duci lipsă de activitate, dacă mai funcţionează ocnele de sare. Doctorul a spus că e foarte mulţumit de inima ta, că şi-a reluat ritmul normal. Deci n-o obosi prea tare. Dacă aflu că ai răcit, te omor. Da, te omor cu o ţeavă de plumb!

Am fost tare mândră de tine ultima oară când te-am văzut. Mândră de dragostea ta, de curajul tău, de răbdarea ta şi mai ales de încrederea în tine însuţi. Nu te lăsa, dragul meu. M-am rugat mereu s-o ai, fiindcă fără ea nu faci nimic. Cu încredere şi muncă, viitorul îţi aparţine. Dacă te vei descuraja vreodată şi îţi vei pierde încrederea, te poţi bizui pe mine. Fiindcă eu cred în tine. Fii tu însuţi Fixează-ţi scopul şi mergi drept spre el. Am un ton moralizator? Iartă-mă, dragul meu. Profit mereu de ocazie ca să-ţi dau lecţii, nu-i aşa? Probabil din cauză că vreau mult să izbândeşti, să fii puternic şi încrezător în tine.

Îţi trimit această fotografie cu ocna de sare. Nu găsesc fotografia cu costumul de baie, dar o să ţi-o trimit. Sărutări lui Skeet şi domnului Mecrae şi „unchiului Victor” – şi ţie!

Peg

P.S. Trebuie să-mi umplu stiloul

În august, Peggy a fost internată în spital pentru aderenţe pe intestine. Într-o scrisoare adresată unei vechi prietene de la colegiu, Peggy dezvăluie mai multe lucruri despre sentimentele ei faţă de Henry şi faţă de ceilalţi curtezani ai ei.

„... Cât despre persoanele care erau în camera mea de la Saint Joseph spitalul în acea seară memorabilă, regret că trebuie să afirm că niciuna nu făcea parte din familia mea. Prima persoană era locotenentul Jimmy Howat – absent fără învoire din tabăra Benning; a doua era „îngerul” Henry Angel (cred că n-am scris ceva despre el acum un secol – când m-ai acuzat că mă sărut cu o mulţime de băieţi – şi ţi-am spus că l-am sărutat când mi-a declarat că l-am ajutat să se lase de „pileală şi femei focoase”); a treia era un doctoraş care a luptat cu cavaleria britanică în război: a patra era Red Upshaw, fost student la Annapolis, fost fotbalist la U. Of. Ga. Şi de asemenea fostul iubit al lui Court. L-am moştenit acum un an şi jumătate; a cincea era Winston Withers, crescător de vite din preriile statului Alabama – tot o moştenire.

„Nu, ai mei nu erau acolo, pentru că nu aveam voie să primesc musafiri, fiind foarte bolnavă şi îndopată cu morfină. N-am ştiut că băieţii vor veni în oraş decât în clipa când au apărut şi au mituit infirmiera ca să-i lase să intre. Niciunul dintre ei nu ştia de venirea celorlalţi, aşa că a fost un fel de petrecere-surpriză, până la urmă... Vezi tu, Jim şi Red nu prea se înghit, dar îi uneşte ura faţă de Angel. Doctoraşul nu scuteşte pe nimeni de ironiile lui, cu excepţia lui Angel, iar Winston, dragul de el, este prieten cu toţi. Deci îţi dai seama, Al, ce distracţie a fost! Jur că nu i-am minţit pe cei cinci bărbaţi – şi nici nu i-am păcălit în vreun fel. Fiecare îşi cunoaşte bine locul faţă de mine şi locul celorlalţi, totodată. Dacă îl sărut pe Red când pleacă pentru câteva luni, ceilalţi patru află şi vice-versa.

Le-am mulţumit tuturor pentru felul în care m-au ajutat şi m-au scos din încurcătură. În ultimele şase luni Winston s-a adresat celor prezenţi cu cuvintele „Fraţi de suferinţă adunaţi aici pentru o cauză comună” şi a întrebat dacă am reuşit să mă hotărăsc în vreun fel. I-am răspuns că nu, că îi iubesc pe toţi şi că apreciez tot ce au făcut pentru mine, dar că n-am de gând să mă mărit cu niciunul dintre ei.

Asta n-a părut să-i îngrijoreze prea mult, fiindcă au făcut o moţiune pentru a fi aleasă „logodnica grupului”. Moţiunea a fost votată şi adaptată şi cei cinci mi-au urat noapte bună şi m-au sărutat, spre bucuria mea şi groaza infirmierelor.

Acum, după ce m-am făcut bine, sunt perfect conştientă că n-aş fi putut să mă mărit cu niciunul dintre ei. Al dragă, se pare că nu sunt în stare să iubesc dincolo de o anumită etapă. Mi-aş da şi ultimul bănuţ pentru oricare din gaşcă şi aş face orice pentru ei, fiindcă îi iubesc pe fiecare în parte şi pe toţi la un loc, dar nu m-aş putea mărita cu niciunul dintre ei.”

Henry se mutase din nou în oraş şi îşi găsise de lucru la o farmacie locală. Peggy i-a trimis o scrisoare în timp ce era la recuperare. Scrisoarea nu este datată, iar plicul în care a fost pus nu are adresă, ceea ce ne face să bănuim că a fost înmânată probabil personal de un prieten.

Scumpul meu de demult, te-am păcălit. Ba chiar te-am minţit şi mă mustră conştiinţa. Nu, nu e o minciună mare, dar eu mă mândresc cu sinceritatea legăturii noastre. E vorba de bancul pe care i l-ai spus lui Red W.

– îţi aminteşti? Ei bine, mi l-a spus şi mie. Deci m-ai prins. Te rog să mă ierţi.

Am tot vrut să-ţi scriu, dar m-am simţit tot mai nasol de când am venit acasă – parcă nu mai am vlagă-n mine.

Şi pe lângă asta, mă copleşeşte singurătatea de când am ieşit din spital. Şi am primit şi o scrisoare de la Cow care-mi dă dureri de cap, mă îmbolnăveşte! O să-i scriu şi eu una la fel.

Simt că te gândeşti mult la mine de când sunt acasă, mai ales noaptea, şi mi-e dor de tine! Nu fi trist, scumpul meu, încearcă să profiţi cât mai mult de fiecare zi, aşa cum e ea. Asta încerc şi eu să fac. Trebuie să închei fiindcă mi-e greaţă de atâtea medicamente luate cu lapte.

A ta,

Peg

Joi, ora 12.30 p.m.

15 septembrie 1921

Dragă Henry,

Te-am tot sunat astă-seară şi pe urmă l-am convins pe doctorul Morris să mă conducă pe North Avenue ca să-mi cumpăr o periuţă de dinţi, în speranţa că te voi vedea. Dar nu erai acolo. Îmi pare foarte rău, pentru că voiam să te văd înainte de a pleca. E trecut de miezul nopţii şi trebuie să-mi fac bagajele. Trebuie să mă scol la 5, aşa că scrisoarea va fi scurtă, scumpule. Dacă-l vezi pe Ed Cooper, roagă-l să nu mai spună oamenilor că Red şi cu mine avem de gând să ne cununăm în curând. Nu-i adevărat şi nu apreciez deloc eforturile lui în privinţa persoanei mele.

Henry, nu ştiu ce fel de Kodak ai, aşa că n-am putut să-ţi cumpăr un film. O să-ţi trimit să ai pentru trei role – când o să aflu ce adresă voi avea – şi te rog să-mi trimiţi câteva de 320, dar nu prea multe. Îţi mulţumesc că te oferi să-mi dai puşca ta de 22, dar ştiu cât ţii la ea şi aş înnebuni dacă s-ar întâmpla ceva cu ea.

Ţine-mi pumnii, dragul meu. O să mă străduiesc să înscenez o ultimă „întoarcere”.

Sărutări lui Dave şi mamei tale – şi ţie.

Peg

Câteva din scrisorile lui „Peggy” Margaret Mitchell adresate lui Henry

Love Angel mai degrabă creează mistere în loc să le dezlege. Ce înseamnă „întoarcerea”? Unde pleca ea, ca să aibă nevoie de puşca oferită de Henry?

În primăvara anului 1922, Peggy se afla în Birmingham, statul Alabama. Se pare că se angajase fără plată la *Birmingham News*, unde prietena ei, Augusta Dearborn lucra în birourile societăţii. Această scrisoare de patru pagini, scrisă pe hârtie cu antetul *Birmingham News*, a fost probabil dureroasă pentru Henry: în ea îl anunţa că nu poate primi cererea lui în căsătorie.

Dragă Henry,

De când am venit aici mă înnebunesc ochii. Chiar mă îngrijorează. Mi-am cumpărat o apărătoare verde pentru ochi (un cozoroc, pe care o port tot timpul, dar nu pare să mă ajute prea mult. Aş vrea să-l întrebi pe doctorul Reed dacă pot să fac naibii ceva sau ce medicament să iau. Indiferent dacă mă folosesc sau nu de ochi, am nişte dureri de cap năucitoare. M-am îndopat cu aspirine în aşa hal, că mi-e frică să mai iau – oricum, nu are efect decât o cantitate enormă. Ţi-aş fi recunoscătoare, scumpule, dacă ai vorbi cu doctorul şi să-mi scrii apoi ce-a zis. Am crezut că schimbarea mă va ajuta să dorm şi în general să mă simt mai bine, dar sunt mai trează ca oricând.

Dar destul cu văicăreala. Mă distrez foarte bine. Augusta lucrează la acest ziar şi acum, când ea e plecată, eu răspund de biroul societăţii. Slavă Domnului că nu încearcă să mă călărească cum am călărit-o eu în Atlanta; este o afacere de familie (Augusta are trei fraţi). Mai ieşim uneori în oraş, dar mai mult stăm pe acasă, ceea ce-mi convine perfect fiindcă mă tâmpesc durerile de cap.

Scumpule, fă cum crezi tu că e mai bine ca să câştigi bani, cum mi-aipovestit. Înţelegi ce vreau să spun, nu? Într-un fel, mă simt vinovată că ai rămas lefter luna trecută, fiindcă am avut şi eu o contribuţie, nu-i aşa? Eu şi tipul care a împrumutat de la tine cei 25 de dolari. Scumpule, în fond, banii nu sunt totul, deşi Dumnezeu ştie că sunt importanţi – dar liniştea sufletească, respectul de sine înseamnă ceva mai mult – şi, scumpule, dacă poţi avea linişte sufletească, respect de sine şi banii ăştia nenorociţi (nu vreau să fiu rea, dar nu-mi vine alt cuvânt în minte), atunci ţine-o tot aşa. Eu îţi doresc fericirea, scumpule, şi dacă banii şi vechea ta viaţă cu pileală, jocuri de noroc şi femei te fac oarecum fericit, eu te susţin. Vreau să te văd fericit, şi Henry, pentru numele lui Dumnezeu, dacă îţi spun că ţin la tine – sau că am aceleaşi

sentimente faţă de tine, dar nu mă pot mărita cu tine, te rog să mă crezi – şi să nu-i mai crezi pe indivizi ca doctorul L., Edwin L., sau alţi nemernici băgăreţi pe care nu-i mână decât curiozitatea. Te iubesc, bătrâne puşcăriaş, şi te simt băieţelul meu atâta timp cât vrei să fii băieţelul meu.

Trebuie să închei fiindcă mă dor ochii. Henry, ai putea s-o suni pe Susie şi să vezi dacă mi-a făcut crema? Dacă nu, spune-i s-o facă – şi să-mi trimită corespondenţa. Îţi mulţumesc.

Cu dragoste,

Peggy

Deşi Peggy nu voia să se mărite cu Henry, nu se sfia să împrumute bani de la el, după cum reiese din scrisoare. Purtând data poştei 23 februarie 1922, această scrisoare arată din nou că iubitorul ei peţitor i-a împlinit dorinţele, ignorând probabil comentariile ei anterioare despre cererile lui în căsătorie.

Dragă,

Ţi-aş fi scris mai devreme, dar m-au dat gata o intoxicaţie cu ptomaină plus C (crampe). Prima a fost o indispoziţie uşoară, provocată de consumarea unui aspic care stătuse 24 de ore într-o tigaie de tablă. A doua a fost îngrozitoare, dragule – m-a speriat atât de tare, încât mă întrebam dacă o să mă fac bine vreodată. De ani de zile nu m-am simţit atât de rău şi încă sunt slăbită.

Îţi mulţumesc mult pentru ce mi-ai trimis de la doctorul Reed. A fost drăguţ din partea ta că mi-ai trimis coletul expres. Când îl vezi pe doctor, spune-i că acidul boric nu e bun, pentru că nu ochii sunt afectaţi. Capsulele au fost bune şi mi-au domolit durerea.

Calomelul şi sărurile sunt două lucruri care mă termină. Pe lângă asta, lipsind mult de acasă, ar fi foarte dificil. În orice caz, durerile de cap care mă înnebuneau au încetat la fel de brusc cum au apărut, lăsându-mă doar cu o senzaţie de prosteală.

Dragule, când am primit prima dată banii încasaţi pe bijuterii, m-am hotărât să ţi-i trimit înapoi şi să-ţi spun să te duci să iei bijuteriile, fiindcă ştiu cât de mult deteşti să-ţi fie luate. Dar, dragule, a fi vizitator este mult mai costisitor decât îmi imaginam şi eu aveam nevoie de ei atunci, aşa că bunele mele intenţii au fost inutile. Scumpule, apreciez cu adevărat că mi i-ai trimis

(Dumnezeu ştie ce mare nevoie aveai de ei) de o sută de ori mai mult decât aş aprecia de la altcineva – nu e un schimb uşor, dragule. Eşti un scump cu mine şi mă simt foarte fericită că există cineva pe lume ca tine, pe care mă pot bizui întotdeauna – pentru mărunţişuri în viaţă, dar şi pentru lucruri mari.

Transmite-i sărutări mamei tale. Voi fi acasă săptămâna viitoare, dacă nu-mi trec durerile de cap. Scrie-mi.

Cu dragoste,
Peggy

Peste mai puţin de o săptămână, Peggy Mitchell anunţa într-o altă scrisoare că se întoarce acasă.

(Plic cu data poştei 1 martie 1922, dar scrisoarea nu este datată).

Dragule,

Cred că voi veni acasă joi cu trenul de după-amiază. B'ham a fost minunat, dar mi-a lipsit bătrânul oraş mai mult decât aş fi crezut. Trebuie să cobor să-mi cumpăr nişte ciorapi, aşa că trebuie să închei. E doar un bilet prin care te anunţ că vin acasă şi că mi-e dor de tine.

Cu dragoste,
Peggy

Peggy s-a întors într-adevăr la Atlanta în primăvara lui 1922. Dar în iunie era din nou în Alabama, instalată la o „plantaţie", proprietatea curtezanului ei Winston „Red" Withers. Pierderea controlului asupra sentimentelor primei lui iubiri adevărate a fost probabil dureroasă pentru Henry. Următoarea scrisoare de la Margaret Mitchell arată că ea nu era conştientă de această suferinţă. Scrisoarea poartă ştampila poştei din Greensboro, Alabama, 26 iunie 1922, 6,30 p.m., iar pe dosul plicului scrie MMM, e/o W.R. Withers, Greensboro, Ala.

(În colţul din stânga sus se poate citi:)

P.S.: Dacă mai ai scrisoarea de la Court pe care n-am dat-o acum un secol, te rog s-o distrugi.

(În colţul din dreapta sus se poate citi:)

Sâmbătă, 24 iunie 22

Greensboro, Ala.

Dragul meu,

Înainte de a pleca, m-am întrebat dacă eşti supărat pe mine şi de ce. M-am întrebat de ce n-ai sunat să-mi spui rezultatul consultaţiei doctorului Reed. Am crezut că o să-ţi dai seama că sunt nerăbdătoare să aflu cum ai ieşit la control Văzând că nu mă anunţi, te-am sunat mai târziu de la Nunnelfy. Voiam să te văd în ziua aceea, dar vorbeai cam ciudat – erai parcă stingherit şi nu păreai dornic să mă vezi. N-am spus nimic, dragule. M-a durut gândul că tu ai crezut că nu mi-a păsat sau că nu m-a interesat sănătatea ta, mai ales asta. Te-am sunat de mai multe ori înainte de a părăsi oraşul, pentru că voiam să dejunez cu tine. Dar nu erai niciodată acasă şi în cele din urmă m-am gândit că o să mă suni tu, dacă vrei să mă vezi. În ziua când am părăsit oraşul, te-am văzut cu o fată (nu i-am văzut faţa, dar părea atrăgătoare). Am strigat după tine, dar cred că nu m-ai văzut.

Eşti supărat pe mine? Sau ţi-a luat minţile Grace sau altă fată şi m-ai uitat? Sau crezi că dragostea mea pentru Red mi-a schimbat sentimentele faţă de tine? Aş vrea să ştiu, dragul meu, pentru că nu-mi place să existe o barieră între noi. Stau de atâta timp la plantaţia lui Red, că m-am îngrăşat. Duc o viaţă trândavă. Şi e senin tot timpul şi zăpuşeală. Nu fac decât să mănânc, să dorm şi să înot. Mi-aş dori mult să călăresc, fiindcă Red are câţiva cai frumoşi, dar doctorul Reed mi-a dat un ultimatum categoric în privinţa cailor. Mi-a prins bine, fiind cea mai lungă perioadă de doi ani de zile fără dureri de stomac. De aici o să mă duc la Şi Simons, unde sora Augustei are o vilă. Dacă situaţia se menţine, cred că la toamnă o să mă simt bine, lucru pentru care voi fi recunoscătoare. Red îţi transmite toate urările lui de bine – am vorbit mult despre tine în ultimele patru nopţi. Mă-ntreb dacă tu te-ai gândit la noi. Ce-ar fi să-mi scrii, dragule?

Cu dragoste,

Peggy

Henry nu se gândise niciodată că s-ar putea căsători cu altă femeie decât Peggy, dar începuse să se resemneze şi, la începutul primăverii, cunoscuse o tânără telefonistă de la bursa Hemlock, pe nume Grace Rayfield. În cele din urmă, aceasta îl va cuceri.

Peggy a plecat într-adevăr în insula St. Simons cu Augusta Dearborn în iulie, dar acolo era şi Red Upshaw. Nu ştim când a aflat Henry de John Marsh, dar, cu vreo şase luni în urmă, Marsh îi scrisese surorii lui că o cunoscuse pe Peggy. Cândva, în vara lui 1922, bârfele din Atlanta despre viaţa amoroasă a lui Peggy au fost întărite de o fotografie publicată în presă, înfăţişându-i pe Peggy Mitchell, John Marsh şi Red Upshaw şi, la sfârşitul lui iulie, a fost anunţată căsătoria ei.

Poate că Henry a acceptat în sfârşit faptul că era respins când Peggy s-a căsătorit cu Red Upshaw, pe 2 septembrie 1922. Cu toate acestea, el a mai păstrat o scrisoare datată 20 septembrie 1922. Peggy şi Red tocmai se întorseseră la Atlanta din voiajul de nuntă petrecut la hanul Grove Park din Asheville, Carolina de Nord.

Marţi

Dragă Henry,

Am ajuns acasă ieri dimineaţă şi am încercat să te sun, dar a fost un jalnic eşec, pentru că am ceva la amigdale, pungi cu puroi, zice doctorul Reed, care mi-au afectat corzile vocale şi abia pot vorbi în şoaptă. Am vrut s-o salut şi pe mama ta, dar telefonista nici nu m-a auzit! Iodul are gust de cuie ruginite şi nu pot să-ţi spun ce gust are nitratul de argint cu care îmi badijonează amigdalele.

Henry, care este adresa lui Skeet? Vreau să-i mulţumesc pentru emblema Celor Trei Jegoşi care împodobeşte acum masa din hond mare. Este sau mai degrabă sunt foarte drăgălaşi şi îţi mulţumesc încă o dată, deşi ţi-am mai mulţumit.

Henry, te rog cu neruşinare să mă scoţi la masă în oraş săptămâna asta. Vreau să te văd şi totodată să-ţi înapoiez un obiect personal.

Cu dragoste,

Peggy

Nu vom şti niciodată dacă au luat masa în oraş în săptămâna aceea. Dar ştim că în scurt timp Peggy a descoperit că a făcut o greşeală căsătorindu-se cu Red Upshaw. L-a dat afară din casă în vara următoare şi a primit hotărârea definitivă de divorţ în 1924. Între timp, a început să lucreze ca reporter şi şi-a găsit alinarea în braţele lui John Marsh, cu care s-a căsătorit mai târziu.

La trei luni după cununia lui Peggy, Henry a cerut o autorizaţie de căsătorie şi s-a cununat cu Grace pe 9 decembrie 1922. S-au instalat în casa de lângă cea a părinţilor lui, care locuiau la o stradă de Peggy şi familia e*i*. Henry Angel Jr. S-a născut în decembrie 1924, iar fratele lui, William, câţiva ani mai târziu. Henry Jr. Îşi aminteşte că Margaret Mitchell trecea mereu pe la ei în copilăria lui, ţinând minte mai ales că a venit odată însoţită de câţiva prieteni şi le-a dăruit un exemplar din *Pe aripile vântului* cu autograf.

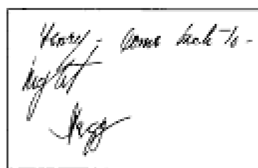
Mai târziu, în 1944, Henry s-a îmbolnăvit şi a fost internat în mai multe rânduri în spital pentru o afecţiune respiratorie. Henry Jr. Îşi aminteşte că tatăl lui fuma şi bea mult. În martie 1945, Henry Love Angel a murit; avea doar patruzeci şi patru de ani. Deşi cauza principală a morţii lui Henry, trecută pe certificatul de deces, s-a şters o dată cu trecerea timpului, cauzele secundare au fost cancer pulmonar şi insuficienţă cardiacă congestivă. Henry a murit ducându-şi secretul în mormânt, fără măcar să le vorbească fiilor lui adulţi despre Margaret Mitchell. N-a suflat niciodată o vorbă despre legătura lui din trecut cu Margaret Mitchell. N-a încercat niciodată să profite de celebritatea ei. Poate că Henry Love Angel a păstrat tăcerea în numele dragostei şi al onoarei. Pe atunci, lumea era altfel în unele privinţe: un contract putea fi pecetluit cu o strângere de mână, cuvântul de onoare era un legământ şi onoarea unei femei era preţuită mai presus de orice.

Margaret Mitchell a murit patru ani mai târziu, la mai puţin de trei luni după ce a împlinit patruzeci şi nouă de ani. Cauza morţii ei premature au constituit-o vătămările pricinuite de accidentul de maşină suferit în timp ce traversa strada Peachtree.

Henry Jr. Îşi aminteşte când a văzut-o ultima oară pe Margaret Mitchell în casa bunicilor, la un an după moartea tatălui său. „Şedea acolo şi mă privea. Îmi amintesc că m-am gândit: De ce mă priveşte fix? Sunt ciufulit sau ce am? Dar apoi mi-a spus: «Semeni leit cu tatăl tău.» «Au trecut mulţi ani până ce a aflat secretul tatălui său şi a înţeles.»

Rămân însă două întrebări fără răspuns. De ce nu s-a căsătorit Peggy cu Henry Love Angel? De ce a păstrat Henry aceste amintiri?

Mai există o ultimă scrisoare păstrată de Henry printre suveniruri. Ea este nedatată şi va rămâne veşnic un mister.

Debra FREER

Note

Prefaţă

pag 9. În 1916, Margaret: Freer, p. 56.

Pag 9. El nu este: ibidem, p. 56.

pag 10. În testamentul lui Margaret Mitchell nu este consemnat dorinţa ca scrierile ei să fie distruse, dar în testamentul soţului ei, Joh Marsh, el declară că ea a cerut distrugerea lor şi menţionează articolele distruse inclusiv materialul original din *Pe aripile vântului.* Distrugerea scrierilor, hârtiilor personale a fost iniţial executată de soţul ei, iar după moartea lui de fratele ei, Stephens Mitchell.

pag 11. În august 1944, directorul Muzeului Drumul spre Tara, Pats; Wiggins, mi-a spus că Henry Angel Jr. A sunat la muzeu în legătură cu scrisorile, fotografiile şi celelalte obiecte ce aparţinuseră tatălui său decedat. În septembrie, Angel a vizitat Muzeul oferindu-i spre vânzare câteva din aceste obiecte. Cei de la Muzeu m-au rugat atunci să mă întâlnesc cu Angel şi să văd obiectele. În timpul întrevederii, obiectele au fost expuse pe o masă din bucătărie. Negativele şi fotografiile erau într-o cutie de pantofi împreună cu alte fotografii personale ale lui Angel şi era nevoie de o sortare obositoare, fiindcă el nu le pusese deoparte pe cele ale lui Margaret sau pe ale altor prieteni ai ei. După negative se făcuseră recent multe copii şi nu se ştia numărul şi nici soarta lor. Erau cincisprezece scrisori, inclusiv invitaţii de nuntă la cununiile lui Courtenay Ross şi Helen Turman. Pe atunci nu se cunoştea conţinutul povestirii din cele două caiete de compunere. Angel a mai afirmat că printre obiecte se găsea şi un inel, dar că nu ştia unde ajunsese. Lui Angel i s-au pus multe întrebări despre familia lui şi despre istoria obiectelor. A mai mărturisit că la un moment dat se gândise să vândă povestirea unei reviste ca *Redbook*, dar îl îngrijorase posibila reacţie a lui Stephens Mitchell.

Pag 11 „Ce nevoie am”: Angel Jr.

Pag 12 „Ceea ce s-a scris”: Marsh, p. 42.

pag 13. Mai există şi alte asemănări între *Insula pierdută* şi *Pe aripile vântului*, dar în acest text numai câteva sunt menţionate; mai există o paralelă între pasajul din *Pe aripile vântului* referitor la agresarea cumnatei lui Tony Fontaine şi răzbunarea onoarei ei şi pasajul din *Insula pierdută* despre agresarea lui Courtenay şi răzbunarea căutată de Steele şi Duncan. De asemenea, mai există şi alte asemănări, în afara celor menţionate în acest paragraf, între viaţa lui Margaret Mitchell şi literatura scrisă de ea.

Introducere

pag 16. Povestiri imediat ce... cuvinte: Harwell, Atla*nta His*t*orical Jou*r*nal, p.* 27.

pag 17. *Trădătorul*: Peacock, p. 15. *Pag 17*. Steve: Farr, p. 159.

pag 16-17. „gemene siameze:” ... «CTJ» pe scurt: Peacock, p. 13.

Pag *17. Se* întâlneau deja: Courtenay K Mcfadyen, interviu audio 1980.

Pag *17. Re*d Upshaw. Pyron, pp. 131-32.

Pag *18. „S*are vioaie... insulă stâncoasă”: *Facts and Fancies,* 1917-18.

Pag 19. *Din câ*te îşi aminteşte Henry Jr.: A mai afirmat că Henry Leme Angel a lucrat într-un garaj; modelul de carburator datează probabil din anii *30, dar Ford deţinea deja brevetul.

pag 19. *Avansa*t la gradul de sergent: Angel Jr, şi atestat de documentul originar.

Pag 20 C*onf*o*rm* istoricilor militari, serviciul militar se încheia la sfârşitul războiului, în cazul în care nu se iveau alte necesităţi sau reînrolări. Henry a fost lăsat la vatră în mod onorabil din „motive industriale”, în iulie 1919.

pag 20. Descrierile fermei Shadowbrook au fost luate din fotografii personale şi din amintirile lui George B. Wilkins, consemnate de fiul lui, Barratt Wilkins. George W. Wilkins era tatăl lui Phyllis, George B. Şi Bernard Wilkins, oaspeţi la Shadowbrook, şi prieten cu Victor L. Smith. Atât Wilkins, cât şi Smith erau ofiţeri *în Atlanta Music Festival Association*, care a adus opera Metropolitan la Atlanta. Wilkins, prin firma *căcablepiano*, a fost de asemenea unul dintre sponsorii principali ai producţiilor teatrale ale Seminarului Washington, în care au jucat Margaret Mitchell şi Courtenay Ross.

pag 20 Conform cu Gwinnett County Tax Digests, 1890-1923, *în* perioada 1919 – 20, Victor L. Smith (1867 – 1947) deţinea o fermă de circa 8000 de pogoane. Conform unor rapoarte publicate, Smith şi prima lui soţie, Caroline Johnston Smith (care lucrase la Crucea Roşie), se mutaseră recent de la Atlanta la Shadowbrook. Cu toate acestea, aproximativ la trei ani după moartea prematură a doamnei Smith în 1919, ferma Shadowbrook a încetat să existe aşa cum fusese cunoscută şi văzută în fotografii.

pag 22 o pereche de pantaloni furată de la băieţi: Summers. Jessie Summers este fiica lui Jessie Brown, care, împreună cu surorile ei, Frances şi Ruth Brown (fostă colegă de clasă la Seminarul Washington), erau prietene cu Margaret Mitchell.

pag 23. În scrisoarea lui Margaret Mitchell, pasajul dramatic despre sicriul acoperit cu un steag de pe peron i-a amintit întotdeauna în mod obsedant lui Henry Jr. De o scenă similară din *Pe aripile vântului*.

pag 24. Pe 8 octombrie, a avut loc o petrecere teatrală: Peacock, p. 107; observaţi că Peacock dă numele celeilalte gazde drept Hitchcock, deşi este o transcriere greşită a numelui Hiscox.

pag 28-29. „Cât despre persoanele care erau în camera mea... dar că n-am de gând să mă mărit cu niciunul dintre ei”: Peacock, *fragment de scrisoare, Margaret Mitchell către Edee, pp. 116-19.*

pag 35. Marsh îi scrisese surorii lui: Walker, pp. 10-11. *Pag 36*. Deşi multe dintre scrisorile lui Margaret Mitchell menţionează diversele ei probleme de sănătate, ea părea predispusă la accidente. Courtenay a negat posibilitatea ca Margaret Mitchell să fi fost ipohondră, afirmând că „prietena ei se jena întotdeauna să fie bolnavă”: Peacock, p. 15.

Pag 36 l-a dat afară din casă: Pyron, p. 141.

Pag 37. Le-a dăruit un exemplar din *Pe aripile vântului* cu autograf; fuma şi bea mult: Angel Jr.

INSULA PIERDUTĂ

Capitolul I

Bill Duncan se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi aprinse pipa. Eu tăceam, aşteptând să deschidă gura, fiindcă ştiam că irlandezul, îndeobşte taciturn, avea să-mi spună ceva vrednic de auzit.

— Tu, băiete, susţii că orice idilă şi aventură au murit o dată cu căpitanul Kidd, nu? Ei bine, nu-i adevărat.

Tăcu şi privi pe fereastră noaptea neagră, tropicală. Toate sunetele şi mirosurile, noi şi străine pentru un newyorkez, pătrunseră în mine şi imaginaţia mea începu să populeze bezna de afară cu tot felul de fiare şi oameni.

— Ei bine, n-au murit, repetă brusc Duncan. Îţi aminteşti de articolul *Insula pierdută*?

Am confirmat dând din cap, din ce în ce mai curios. Puţini îşi mai aminteau de câteva note publicate în ziare privind dispariţia, în urmă cu cincisprezece ani, a insulei Laysen, din arhipelagul Tonga. Fusese o insulă mare, populată în mare parte de japonezi, chinezi şi doar câţiva albi.

— Ei bine, continuă rar Duncan, în urmă cu cincisprezece ani, eram secund pe „Caliban”, un mic vas hârbuit, care transporta pasageri şi făcea negoţ între insulele arhipelagului Tonga. Era o treabă a naibii de grea, Charley băiete, să faci negoţ prin insulele alea, aşteptându-mă oricând să mă aleg cu o lovitură de cuţit între umeri. Tot timpul ne încăieram, dar pe atunci îmi plăcea. Cred că uitasem că sunt alb şi mă îngălbenisem, când... a apărut ea. *S*-a urcat la bord în Yindano, cu destinaţia Laysen, şi de cum am pus ochii pe ea, am ştiut că n-am s-o uit niciodată. Nu era de glumă, băiete, spuse el, văzându-mă că zâmbesc la gândul că un tip dur ca el putea fi atât de sentimental. Nu mai văzusem de atâta amar de vreme o femeie dintr-o ţară creştină, că uitasem probabil că mai există aşa ceva.

Pufăi un timp, cufundat în gânduri, şi o lumină blândă se aşternu pe faţa lui înăsprită de vreme rea.

— Să ştii, Charley băiete, că am iubit-o cu adevărat pe femeiuşca aia, nu m-am putut abţine, deşi ştiam că n-aveam nicio şansă – nu era genul meu. De ce oare pe noi, ăştia solizi, ne atrag femeiuştile micuţe? N-avea cu mult peste un metru cincizeci şi doi şi nu putea cântări mai mult de cincizeci şi două de kilograme! Aş fi putut s-o duc într-o mână fără să simt! Dar nu m-aş fi atins de

ea pentru nimic în lume. Ochii ei ar fi oprit pe oricine să facă una ca asta. Erau nişte ochi albaştri-cenuşii şi te privea direct şi ferm, ca un bărbat, fără ifose sau mai ştiu eu ce. Avea un nas drept şi puternic şi o gură ca arcul lui Cupidon. Nu vezi prea des asemenea buze, făcute taman pentru a fi sărutate, Charley băiete.

Când am văzut-o prima dată apărând pe pasarela vasului la Yindano, nu-mi puteam dezlipi privirea de ea. Eram un tip dur pe vremea aia. Mai dur ca acum.

Râse răguşit şi sunetul produs de el îmi zgândări nervii.

— Tocmai ieşisem dintr-o încăierare şi aveam capul şi mâna legate în nişte bandaje murdare, aşa că arătam chiar mai rău decât de obicei. Stăteam acolo şi mă zgâiam la ea ca un prost, până ce s-a urcat pe punte şi şi-a pus jos geanta. Când s-a întors spre mine, dramul de politeţe pe care-l mai aveam m-a împins să-mi ridic şapca – o treabă pe care n-o mai făcusem de cinci ani faţă de o femeie. Îşi plimbă repede privirea ochilor cenuşii peste mine şi zâmbi. Da, Charley băiete, a zâmbit! Nu era un zâmbet de-ăla afectat, ci un zâmbet simplu, cinstit, pe care a trebuit să i-l întorc.

„Te-ai bătut probabil cu cineva!” a spus ea şi apoi a râs. Tocmai atunci a apărut râzând şi căpitanul, căci auzise ce spusese ea.

„Duncan se bate tot timpul, domnişoară Ross, nu e fericit dacă nu intră într-o încăierare!”

Simţeam cum roşesc în timp ce ea îmi examina cu privirea zdreanţa jegoasă cu care mi-era bandajat capul şi îmi venea să-l omor pe căpitan pe loc, în clipa aceea. Deşi era adevărat ce spusese, nu voiam să ştie şi ea. Dar nu puteam rosti o vorbă, chiar dacă viaţa mea ar fi atârnat de asta. Îmi doream doar să-mi fi ras barba de o săptămână şi să mă fi spălat pe faţă în dimineaţa aceea. Dar căpitanul o conduse la cabina ei cât o chichineaţă, lăsându-mă acolo, sprijinit de balustradă. Am urmărit-o cu privirea până ce a dispărut şi abia atunci am observat cât de curăţică şi îngrijită era în taiorul ei bleumarin, cu guler băieţesc Buster Brown. Dar era atât de micuţă, Charley băiete, atât de micuţă...

Duncan tăcu ca să-şi aprindă pipa care se stinsese. Mie nu mi se părea atât de mică dacă avea un metru cincizeci şi doi – eu aveam un metru şaizeci şi şapte, dar Duncan avea pe puţin un metru nouăzeci şi era tot numai muşchi.

— Ei bine, m-am dus glonţ în cabină să-mi trag repede o bărbiereală,

când intră căpitanul. Să-l fi auzit cum râdea când mi-a văzut faţa plină de clăbuc. Râsul lui mă călca pe nervi, Charley băiete, şi am început să-l înjur. Nu te mira, fiindcă el şi cu mine eram buni amici şi între noi nu păstram disciplina.

„O, drăguţul de Bill Duncan se face frumos pentru domnişoara misionară!”, mă luă el peste picior.

Am rămas cu gura căscată.

„Nu e misionară!”

„Ba este”, spuse rânjind căpitanul.

„Ei drăcie!”, am spus eu şi-am pus jos briciul. Vezi tu, pe vremea aceea n-aveam o părere prea bună despre misionari, şi pe bună dreptate.

„De unde ştii atâtea despre ea?”, m-am repezit eu la el.

Zâmbetul pieri de pe faţa căpitanului şi buzele i se strânseră într-o linie ca un cui de fier.

„Nu-i treaba ta”, spuse el, „dar uite că ştiu.”

Charley băiete, navigam de cinci ani cu Jim Harrison şi nu-l întrebasem niciodată nimic despre el. Aici, în Orient, nu se face să-l întrebi pe un om despre trecutul lui, dar ştiam că domnişoara Ross şi categoria de oameni din care făcea parte jucaseră un rol în trecutul căpitanului. Dar n-am pus nicio întrebare. După un minut, căpitanul vorbi din nou.

„Bill, femeia asta este una dintre cele mai bune misionare pe care le are America şi a venit aici pentru că s-a săturat de viaţa de acolo. Ai ei au fost nişte neghiobi că au lăsat-o să vină aici. Vrea o viaţă palpitantă şi crede-mă că o să aibă parte de aşa ceva.” Tăcu, apoi izbucni în râs. „Misionară? Doamne, Bill, cântă psalmii la fel de bine ca tine!”

„Unde merge?”

„La Laysen”, spuse el cu un aer mohorât.

„Sfinte Sisoie, nu putem s-o lăsăm să se ducă acolo. E iadul pe pământ şi japonezii ăia sunt nişte diavoli”, am început eu, furios.

„Şi cum ai s-o opreşti?”, bombăni căpitanul. „Face ce vrea. Nu putem decât să fim cu ochii pe ea – şi tu ai să faci bucuros asta, nu-i aşa, Billy Duncan?” Şi după ce îmi dădu un ghiont în coaste, plecă.

Aşadar m-am bărbierit, m-am spălat, mi-am bandajat capul cu o zdreanţă curată şi am urcat pe punte. Charley băiete, tu n-ai stat niciodată departe de femei – de femei cuminţi – timp de cinci ani, aşa că nu ştii ce-am simţit eu. Nu voiam decât s-o văd, s-o aud, să fiu în preajma ei. Atunci nu-mi dădeam seama

că o iubeam, ştiam doar că îmi doream să privesc în ochii ei cenuşii şi fermi şi să-i văd buzele roşii mişcându-se. Când m-am urcat pe punte, era acolo, privindu-i pe chinezi cum încărcau micul nostru hârb şi căpitanul se afla lângă ea şi-i dădea explicaţii. Nu păreau a fi prea mulţi pasageri la Yindano, aşa că eram singurii albi de pe vas, cu un echipaj de şaisprezece – japonezi, chinezi şi tot felul de corcituri. Când am urcat la ei, căpitanul m-a prezentat şi nici atunci n-am putut rosti o vorbă. Mi-a întins o mână sinceră şi cred că era să-i frâng mânuţa cu laba mea mare. După ce vasul a fost încărcat, căpitanul Harrison m-a trimis la timonă să-l scot pe „Caliban" din rada portului. Reuşisem să-l scot cu bine din Yindano şi mă îndreptam spre larg, când domnişoara Ross intră val-vârtej.

„Ai cumva un binoclu?", întrebă ea şi, văzându-mi binoclul agăţat în tocul lui pe perete, îl înşfăcă şi privi o clipă spre uscat. Era clar că vedea ceva foarte amuzant, fiindcă începu să râdă în hohote. Atunci, intră căpitanul şi, după ce i-am predat timona, am luat binoclul din mâinile ei şi m-am uitat înapoi, spre Yindano. Pe cheiul pe care tocmai îl părăsisem era o mulţime de băştinaşi, iar în faţa lor, un bărbat îmbrăcat cu pantaloni albi, un sacou albastru şi o panama alerga de colo colo, făcând spre noi semne disperate!

Fotografii de familie

(De la stânga la dreapta)

Courtenay Ross. Henry Love Angel şi Margaret Mitchell. Aprox. 1920.

Margaret, la optsprezece luni, zburdă prin curte.
„Era veşnic încruntată când era mică”,
a spus odată fratele ei, Stephens.

Margaret, la doi ani.
Schiţează totuşi un zâmbet în
acest portret făcut într-un studiou necunoscut.

Ambele fotografii au fost găsite printre obiectele personale ale lui Angel. Poate că Margaret i le-a dat în glumă când el i-a cerut o fotografie.

Autoarea de piese de teatru şi actriţa
Margaret Mitchell pozând în rolul lui Sleve Hoyle
din piesa *Trădătorul*.

Courtenay şi Margaret ca studente
în anul al doilea la Seminarul Washington
din Atlanta, 1915-1916 (*rândul de jos*, *mijloc şi dreapta*).

Courtenay şi Margaret, studente în penultimul an,
1916-1917 (*rândul de jos*).

Înconjuraţi de o puzderie de flori de vară,
Henry Angel (*dreapta*), plin de speranţe,
ţine în mână buchetul lui pentru Margaret;
tânărul Red Upshaw *ţstânga*) etalează un zâmbet şiret.
Era probabil o ieşire la aer liber în grup,
pentru că mai târziu Margaret a scris că
a fost ultima oară când Red „a ieşit cu Courtenay”.

Henry Angel şi Red Upshaw
pe veranda din faţa casei lui Henry.

Henry Angel şi Margaret Mitchell, îmbrăcaţi la patru ace pentru o ocazie specială necunoscută.

Margaret şi o prietenă neidentificată prezintă ultima modă.

Margaret pozează cu aparatul de fotografiat al lui Henry;
picioarele îi atârnă peste scara maşinii.

Maybelle Mitchell, tăind flori,
mai devreme în aceeaşi zi.
Este una dintre ultimele fotografii
făcute înainte de moartea ei.

Soldatul Angel pozează pe terenul de paradă.

Caporalul Angel îşi etalează mândru uniforma pe vârful muntelui Stone, în Georgia.

Părinţii lui Henry Angel îndreaptă mândri
obiectivul spre Margaret Mitchell
la braţul chipeşului lor fiu.
Margaret parcă atrage atenţia
asupra inelului de pe inelarul ei.

Sergentul Angel, recent decorat,
alături de mama lui, Carrie, şi tatăl vitreg,
D.D. Summey.

Henry şi un camarad neidentificat
în timpul unei pauze la Divizia de
Transport Motorizat.

Ţinând în mână îndrăgita lui puşcă de calibru 22, Henry Angel stă pe vine lângă Margaret Mitchell, aşezată pe conductă. Lângă ea se află proprietarul domeniului Shadowbrook, Victor Smith. În spatele lui, în picioare (*dreapta*), Courtenay Ross şi Mac Mefadyen. Dincolo de gard (*de la stânga la dreapta*), prietenul lui Henry, Skeet, o însoţitoare neidentificată şi Dave Hiscox privesc spre aparat, în timp ce Courtenay pare că glumeşte cu Doi Havis (cu pălărie albă).

Margaret Mitchell, Mac Mefadyen şi
Courtenay Ross (*de la stânga la dreapta*)
în timpul unei vizite la ferma Shadowbrook,
fotografiaţi de Henry Love Angel.

Henry, Margaret şi Mac,
fotografiaţi de Courtenay Ross.
Observaţi tocul de pistol din piele
încrustată cu pietre preţioase,
legat de piciorul lui Henry.

Fotografie luată de Mac Mefadyen.
Henry şi Margaret sunt braţ la braţ,
iar Henry pare că ţine o floare de piciorul
cocoşului sub bărbia lui Courtenay.
Observaţi inelul pe care-l poartă Margaret pe inelar,
este poate cel pe care i l-a dat Henry
şi pe care ea i l-a înapoiat mai târziu.

Henry Love Angel şi Margaret Mitchell
în faţa casei de la Shadowbrook.
O poveste neconfirmată susţine că
Margaret şi câţiva prieteni au intrat călare
în orăşelul Buford, Georgia, în stilul western
„împuşcă-i pe toţi”, provocând mare tevatură.

Margaret pozează pentru Henry în costum de călărie.
Încă mai poartă un inel pe degetul de la mâna stângă.

Prietenii privesc cum Margaret Mitchell încarcă puşca lui Henry pentru un exerciţiu de tragere. În depărtare se văd lanurile de porumb ale fermei.

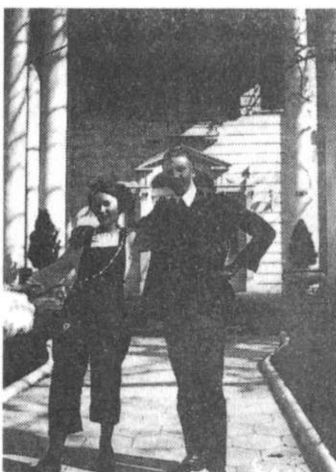
„Gaşca” de la „Petrecerea nr. 3”: Henry şi Peggy, în picioare, îşi supraveghează prietenii (*de la stânga la dreapta*) Frances Brown, Phyllis Wilkins, Miss Hitchcock (*rindiil din spate*), Skeet şi Dot Havis (*întins pe jos*), Jimmy Reese (*cu ochelari*), Ginny Johnson, Harry Hallman, Edythe Davis şi Dave Hiscox. Cu excepţia lui Margaret Mitchell, câteva femei au lucrat împreună la Ministerul de Război.

Peggy Mitchell face echilibristică împreună cu Henry Love Angel pe şinele Căii Ferate Sudice. Observaţi că Henry are capul legat cu o basma şi în buzunar are un pistol.

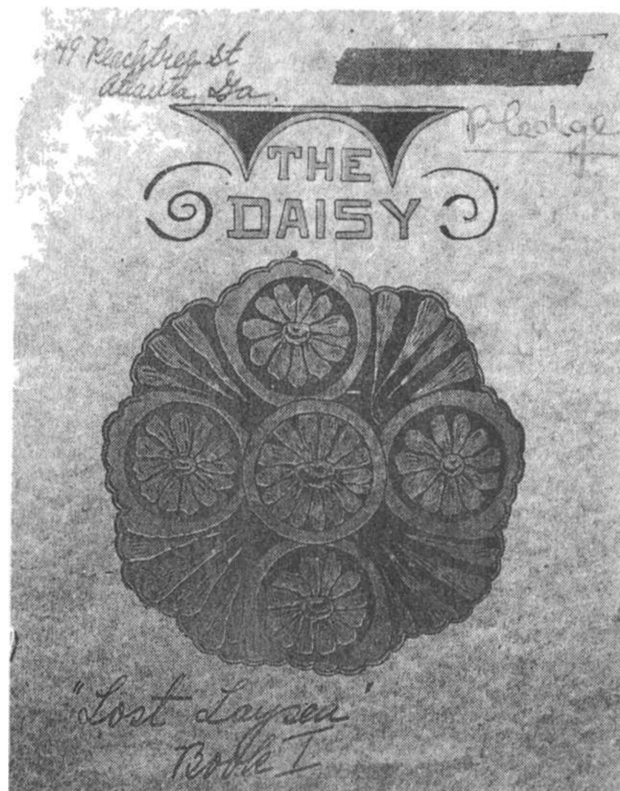
Dragostea şi devotamentul lui Henry faţă de Peggy nu constituiau un secret. Amândoi ajunseseră să glumească pe seama cererilor lui în căsătorie, care deveniseră un lucru obişnuit. În această scenă de cerere în căsătorie, înscenată pentru aparatul de fotografiat, Peg se preface că acceptă, în timp ce Henry îi pune inelul pe deget. Sub fotografie, un prieten a scris: „Angel o cere în căsătorie pe Peg pentru a mia oară. Puteţi ghici răspunsul?”

Henry Angel şi Peggy Mitchell
în, probabil, ultima lor fotografie împreună.

Frapanta Margaret Mitchell îşi prezintă costumul pentru scandalosul dans apaş interpretat la balul debutantelor din martie.

Coperta caietului de şcoală în care Margaret Mitchell a scris prima jumătate a povestirii *Insula pierdută*, pe care avea s-o încheie într-un al doilea caiet.

Eram nedumerit şi am întins binoclul căpitanului. Domnişoara Ross era în pragul unei crize de isterie şi în ochi îi mijeau lacrimi.

„E Douglas Steele!”, strigă ea cu răsuflarea întretăiată, bătându-se pe genunchi ca un bărbat. „N-a vrut să vin aici şi acum încearcă să vină după mine! Am scăpat de el la Frisco şi acum uite-l! Ce bine-mi pare că a rămas acolo! Nu-i aşa că e caraghios?” Şi o apucă iar o criză de râs care o vlăgui.

„Poate ar fi bine să ne întoarcem să-l luăm!”, spuse pe un ton grav căpitanul, făcându-mi cu ochiul. Ea se repezi la el imediat.

„Ba n-o să vă întoarceţi!”, strigă ea. „Aşa-i trebuie. Doug e băiat bun, dar în general e prea băgăreţ!” îi luă căpitanului binoclul şi împleticindu-se până la balustradă se uită din nou spre ţărm.

„Pricepi ceva?”, murmură căpitanul.

„Nu”, am răspuns eu sincer. „Jim, cine e Douglas Steele?”

„Ar trebui să mai citeşti şi tu ziarele, Bill”, bombăni căpitanul. E fiul lui D.G. Steele, fabricantul de armament, şi e unul dintre marii atleţi ai Americii – aleargă, aruncă ciocanul, sare în înălţime şi cu prăjina – dar nu pricep de ce o urmăreşte pe Courtenay Ross pe tot globul.

„Courtenay”, am repetat eu şi-apoi n-am mai spus nimic, fiindcă mă gândeam ce nume frumos are şi ce bine i se potriveşte.

Nu prea am mai văzut-o în după-amiaza aceea, pentru că am stat la timonă, dar când am ajuns în dană – dana la una dintre insulele cu care făceam cel mai mult negoţ – ea a spus că o să coboare pe ţărm cu căpitanul. Charley băiete, vasul mi se păru deodată plicticos şi pustiu fără ea şi îmi doream tare mult să fi coborât şi eu pe ţărm cu ea. Nu puteam sta decât două ceasuri în dană, fiindcă eram deja în întârziere cu două zile faţă de program, aşa că mi-am scos haina şi cămaşa şi am început să-i ajut pe leneşii de băştinaşi la descărcat, fiindcă altminteri s-ar fi întins toată ziua. Intenţionasem să mă îmbrac cu mult timp înainte de a se întoarce domnişoara Ross împreună cu căpitanul, dar timpul a trecut repede. Dădeam din mână în mână lăzile, înjurându-i pe băştinaşi, când, din întâmplare, mi-am ridicat privirea. Acolo, sus, pe balustrada vasului, aproape deasupra capului meu, stătea cocoţată domnişoara Ross, cu bărbia sprijinită în mână, privind curioasă. M-am oprit brusc, ocărându-mă în sinea mea, pentru că dorisem şi eu o dată-n viaţă să fac impresie bună unei femei şi taman atunci femeia în cauză mă surprinsese pe jumătate despuiat şi înjurând ca un pirat. Nu puteam decât s-o privesc

neputincios. Nu de mine mă sinchiseam, dar nu voiam să se simtă stingherită. N-a râs, n-a roşit şi privirea ei era serioasă.

„Domnule Duncan”, rosti ea cu blândeţe, „dacă aş fi bărbat, aş da orice să am umerii şi muşchii dumitale.” Se dădu jos de pe balustradă şi îmi azvârli râzând, peste umăr: „Şi un asemenea vocabular!”

Tocmai îmi trăgeam din nou repede hainele pe mine, când apăru o barcă nenorocită, ca o scoică goală, căreia nu i-aş fi încredinţat nici măcar pentru o secundă viaţa. În ea erau doi băştinaşi şi un alb, cel pe care-l văzusem pe chei la Yindano. Când barca s-a apropiat mai mult, am văzut că era un tânăr chipeş de vreo douăzeci şi trei de ani, înalt, cu umeri laţi şi şolduri înguste. Aruncă o privire nerăbdătoare spre „Caliban” când ajunse aproape şi deodată mă trecu un junghi. Nu era gelozie, Charley, era pur şi simplu egoism. Mi-am dat seama că nu putea fi niciodată a mea şi de aceea nu voiam să fie a nimănui. Mai mult, îmi dădeam seama că dacă un bărbat pune atâta preţ pe o femeie încât vine după ea tocmai din America în acel loc uitat de Dumnezeu, nu va fi el bărbatul uşor de descurajat. După ce scoica trase la chei, albul se ridică brusc, îşi luă valiza de pe fundul bărcii şi apoi îi plăti pe cei doi băştinaşi. Răsuflă adânc, de uşurare, uitându-se la „Caliban” şi, văzând că îmi încheiam haina, mă întrebă nerăbdător:

„Domnişoara Courtenay Ross e pe vas?”

Am confirmat dând din cap, fiindcă n-aveam chef să irosesc vorbele. Îmi doream doar să fi arătat şi eu la fel de curăţel cum arăta el. Nu mai aşteptă alte vorbe şi urcă în fugă pasarela. Peste un minut, am auzit o exclamaţie surprinsă, un hohot de râs şi un schimb de saluturi. Ridicasem ancora şi îl duceam pe „Caliban” spre larg, dar durerea din inima mea era atât de puternică, încât doar printr-o minune n-am intrat cu vasul în stânci.

Capitolul 2

Când veni pe punte, a doua zi dimineaţa, îmi strigă „Vă salut, domnule DuncanM şi începu să-mi pună întrebări despre vas. Nu ştiu să mă port cu femeile nici în perioadele mele cele mai bune şi în ziua aceea mi-am blestemat stângăcia, fiindcă limba mea nu voia cu niciun chip să se dezlege în prezenţa ei. Urcă şi Douglas Steele, care o chemă şi se îndepărtară amândoi, vorbind şi râzând. Ah, Charley băiete, aş fi dat orice să am limbariţa lui Douglas Steele! Dar ar fi fost nevoie de un vorbitor şi mai bun decât el pentru a-i comunica gândurile din capul meu.

În ultima insulă în care am oprit, s-au urcat câţiva pasageri, toţi băştinaşi. Tocmai voiam să plecăm, când se urcă la bord un bărbat zvelt, cu părul negru. Îşi îngustă ochii când mă văzu, pentru că dacă m-a urât vreodată cineva, acela era omul. Era corcit – avea sânge japonez şi spaniol şi frumuseţea tuciurie a unui diavol. Ochii îi erau negri, molateci şi uşor oblici, iar gura roşie şi catifelată părea tot timpul sarcastică. Avea un păr negru, moale şi mătăsos şi o piele gălbui-cafenie, netedă. Ah, părea blând şi bun, dar dacă a ieşit vreodată un demon din iad, acela era Juan Mardo. Se bucura de multă autoritate în insule, şi mai ales în Laysen, unde locuia, căci era cel mai mare bogătaş dintre toţi albii sau băştinaşii de pe o suprafaţă de câteva mile. Ne ura pe căpitan şi pe mine pentru că îi încurcasem câteva din planurile lui de crime şi răpiri. Veni pe punte fără să scoată o vorbă şi tocmai atunci trecură domnişoara Ross şi Douglas Steele. Domnişoara Ross îl privi peste umăr – din curiozitate feminină, bănuiesc – căci era o plăcere să-l priveşti. Dar privirea pe care i-o aruncă el ei mă făcu să-mi clocotească sângele în vene. Ridică din umeri şi făcu o remarcă în japoneză bărbatului de lângă el – o remarcă oribilă, care numai unui câine de japonez i-ar fi putut trece prin cap.

Înţelegeam japoneza şi Juan Mardo ştia asta. Privirea pe care i-o aruncase îmi pusese deja la grea încercare stăpânirea de sine, dar remarca lui despre mica doamnă îmi produse un acces de furie oarbă. L-am înşfăcat de talie şi l-am trântit pe punte. În clipa aceea, trei dintre ultimii pasageri se repeziră la mine şi nu mai pridideam. Mă băteam cu disperare şi loviturile mele erau destul de eficiente, când am auzit de undeva glasul ei.

„Aşa, Billy Duncan! Dă-i una în falcă!” Şi apoi: „Nu-l ajuta, Douglas, se

descurcă şi singur!”

Am zâmbit, aşa furios cum eram, că tare aprigă era mititica! Cele mai multe muieri ar fi ţipat sau ar fi leşinat. Am dat de punte cu unul din băştinaşi şi tocmai mă pregăteam să fac acelaşi lucru cu ceilalţi doi, când cineva mă înşfacă de genunchi şi altul îmi vârî un braţ sub beregată într-o clipită. Începuse să mi se facă negru în faţa ochilor şi vedeam stele verzi, dar am auzit-o zbierând ca un diavol:

„Desfă-i braţul, Billy Duncan, desfă-l, desfă-l! Hai, aproape că ai reuşit!” Apoi în glasul ei se strecură spaima. „Ah, Doug! A scos un cuţit! Opreşte-l!”

Cu ochii care-mi ardeau, l-am văzut pe Juan Mardo ridicându-se şi venind spre mine cu un cuţit. Am crezut că s-a terminat cu mine, fiindcă eram neajutorat ca un copil şi pieptul meu îl ispitea pe corcit. Preţ de o clipă totul se întunecă, apoi am auzit urletul furios al căpitanului Jim Harrison, înjurăturile lui Douglas Steele şi am simţit muşcătura tăioasă a oţelului în umăr* aproape în acelaşi moment în care cei doi acoliţi ai săi mi-au dat drumul şi, nemaivăzând altceva în faţa ochilor, m-am repezit la Juan Mardo, uitând cu totul de cuţit. În sfârşit, l-am înşfăcat de gât, dar mai înainte i-am simţit de trei ori cuţitul în braţ. Cred că l-aş fi sugrumat acolo, pe punte, fiindcă îmi doream din tot sufletul să-l omor cu mâinile mele, nu pentru zgârieturile pe care mi le făcuse cu cuţitul, ci pentru ceea ce spusese despre ea. Pentru ea mă bătusem şi fiecare lovitură fusese pentru mine o bucurie.

Simţeam cum Juan Mardo se înmoaie în mâinile mele, când o mână micuţă, cu degete de oţel, mă apucă de umăr şi glasul ei rosti autoritar:

„Ridică-te, Billy Duncan.” M-am ridicat imediat, fără să vreau. Dacă ar fi spus cu acelaşi glas „Du-te dracului!”, m-aş fi dus învârtindu-mă. Dar în timp ce stăteam în faţa ei, sfârtecat, murdar şi plin de sânge, mă simţeam mai mult ca oricând ca un copil. Regretam, desigur, că eram atât de masiv şi de grosolan, fiindcă ştiam că o să mă considere o brută – ceea ce şi eram, fără îndoială. Căpitanul şi Steele terminaseră cu oamenii lor şi se apropiară, Steele foarte agitat şi Jim furios ca naiba.

„Billy Duncan, chiar nu poţi să nu te baţi măcar cinci minute? De data asta ce te-a apucat şi de ce tocmai cu el?”, bombăni căpitanul.

I-am răspuns tăios în japoneză, relatându-i ce spusese Mardo. Acesta zâmbi discret, căci nu voia ca ea să bănuiască ceva, dar în ochii lui am citit dorinţa de a ucide. Atunci începură să-mi zvâcnească braţul drept şi umărul şi

m-am agăţat de colţul balustradei ca să mă ţin drept, fiindcă puntea se învârtea în jurul meu ameţitor.

„Du-l în cabina mea”, am auzit-o spunând parcă de undeva, de departe. Am protestat vag, dar nu mai ştiu decât că m-am pomenit apoi şezând la picioarele ei, cu braţul peste genunchi, în timp ce ea îmi sfâşia cămaşa. Steele şi căpitanul dispăruseră. Degetele ei erau răcoroase, iuţi şi îndemânatice şi peste foarte puţin timp braţul meu era legat într-o eşarfă şi umărul era bine bandajat. Şedeam la picioarele ei, sprijinit de genunchii ei, prea obosit ca să mă mişc şi, pentru a doua oară în două zile, fără cămaşă în faţa ei. I-am simţit mâinile răcoroase alunecându-mi pe umerii burduşiţi de muşchi şi în jos, pe braţ. Mi-am ridicat atunci privirea spre ochii ei şi am surprins în ei o căutătură de groază pură. Atunci n-am înţeles-o, dar acum îmi dau seama că se temea de forţa mea brută, neştiind că aş fi preferat să mor de o sută de ori decât să-i fac vreun rău.

„Dumnezeu te-a alcătuit bine, domnule Duncan”, spuse ea cu blândeţe şi, fiindcă eu n-am spus nimic, se grăbi să mă întrebe: „De ce te-ai bătut cu spaniolul, domnule Duncan?” Eu am clătinat din cap. Mă simţeam mai bine, dar încă nu puteam vorbi.

„Spune-mi!”, spuse ea pe un ton imperativ, dar eu am clătinat iarăşi din cap. „A fost ceva în legătură cu mine?”, întrebă ea. „Ce-a spus?”, spuse ea pe un ton rugător.

„Nu pot să vă spun”, i-am răspuns eu, deşi mă temeam să n-o necăjesc. Preţ de un minut nu spuse nimic şi începusem să mă tem că o necăjisem cu adevărat cu refuzul meu. Apoi îşi lăsă mâna pe capul meu şi începu să-mi ciufulească uşor părul, aşa cum făcea mama.

„îţi mulţumesc, Billy Duncan”, spuse ea cu un uşor tremur în glas şi ridicându-mi privirea, am văzut lacrimi în ochii ei. Ah, Charley băiete, m-am simţit atunci în rai, cu capul pe genunchii ei, cu mâna ei în păr, în timp ce ochii îi lăcrimau, pentru mine! Dar ştiam că nu se putea adeveri niciodată ceea ce visam eu şi, scoţând un oftat, am dat să mă ridic. Dar ea mă împinse la loc, apăsându-şi mâna pe umărul meu.

„Stai liniştit, băiete”, rosti ea cu blândeţe. Băiete! Poate ţi se pare ciudat, Charley, fiindcă eu aveam douăzeci şi nouă de ani şi ea doar nouăsprezece, dar dintr-o dată mi-a trecut prin cap că ea vedea băiatul din toţi bărbaţii şi prefera băiatul din ei, căci pentru ea toţi bărbaţii erau doar nişte băieţi. „Billy Duncan,

povesteşte-mi despre tine”, spuse ea apoi, în timp ce îşi plimba mâna răcoroasă peste fruntea mea fierbinte. Până atunci îmi venise greu să-i vorbesc, dar cu mâna ei pe frunte, cuvintele îmi ieşeau uşor pe gură. I-am povestit cum părăsisem Irlanda la şaisprezece ani, lăsându-mi familia, şcoala şi prietenii. Trebuia să plec pentru că eram implicat într-o mică răzmeriţă şi se pusese un premiu pe capul meu. I-am povestit cum hoinărisem prin lume, primind lovituri dure, ducând o viaţă de iad şi bătându-mă ori de câte ori se ivea prilej de bătaie. Ochii îi sticleau când vorbeam despre bătăi şi primejdii şi am înţeles că în pieptul acelei femei bătea o inimă de bărbat. După ce am terminat, oftă încetişor.

„Am înţeles, Billy Duncan, eşti un soldat norocos”, spuse ea şi îmi atinse din nou umărul. „Dumnezeu te-a alcătuit bine”, repetă ea.

„Mi-a dat muşchi, dar nu şi minte”, am răspuns eu mâhnit şi mi-am lăsat din nou capul pe genunchiul ei. După aceea, totul deveni neclar şi am adormit, cu mâna ei pe cap.

Când m-am trezit, luna lumina cabina şi eram singur. Şedeam tot pe pardoseală, rezemat de scaun, dar acolo unde fusese genunchiul ei pusese o pernă şi mă învelise într-o pătură. M-am ridicat şi am pus cu grijă perna şi pătura înapoi, pe pat. Era atâta linişte şi încăperea era scăldată în lumina lunii! Era atât de frumos, de parcă ar fi fost un loc sfânt, nepotrivit pentru mine, Billy Duncan, Soldatul Norocos – Piatră Rostogolitoare.

Mă simţeam mai bine. Eram obişnuit cu loviturile dure şi somnul acela îmi prinsese de minune. Dar eram încă slăbit şi când m-am dus pe punte a trebuit să mă ţin de balustradă ca să ajung la cabina mea. Era încă noapte, nicio adiere nu umfla pânzele şi „Caliban” stătea nemişcat. M-am rezemat de catarg în lumina albă a lunii, ascultând tânguielile echipajului de undeva de jos, din cabinele lor, şi m-am gândit la ţara creştină... şi la ea. Atunci am auzit două glasuri! Al lui Douglas Steele şi al ei – şi privind de după catarg i-am văzut în celălalt capăt al vasului, stând de vorbă, rezemaţi de balustradă.

Era o bucurie pentru ochii mei de biet bărbat însetat de femei, aşa că am stat acolo s-o privesc, urmărind umbrele aruncate de lumina lunii pe faţa ei. Privea visătoare cărarea argintie aşternută de lună pe apă şi abia-l auzeam pe Douglas Steele.

„Ascultă, Court”, spunea el. „Nu se poate să rămâi aici! Doar eşti misionară, ştii prea bine!”

„Ba pot să rămân aici”, îi răspunse ea prompt. „Sunt misionară şi am de gând să spăl mici japonezi murdari şi să-i învăţ să nu mai înfigă cuţitul în oameni.”

El îşi ridică disperat mâinile. „Court, trebuie să te întorci acasă! Court, ştii că te iubesc şi te întreb a o suta oară – vrei să te căsătoreşti cu mine?”

Zâmbi când rosti ultimele cuvinte, dar vorbea foarte serios. Am simţit atunci o durere în inimă mai ascuţită decât tăişul cuţitului lui Juan Mardo. Nu mi-ar fi plăcut să fie nici a lui Douglas Steele, deşi el o iubea, dacă a existat vreodată un bărbat care să iubească o femeie. Ah, Charley băiete, o doream atât de mult!

„Nu, Doug”, spuse ea calmă. „Am treabă aici şi nu pot să mă căsătoresc cu tine.”

Mi-a părut rău pentru Steele când a auzit aceste vorbe, dar el ridică din umeri şi spuse la fel de calm: „Atunci o să aştept până ce îţi termini treaba, mică doamnă.”

Mică doamnă! Aşa-i spuneam întotdeauna în gândurile mele. Ea nu zise nimic, dar ochii îi scânteiau.

„Bătaia de după-amiază a fost colosală, nu-i aşa?”

Îmi venea să râd. Ce repede trecea de la o dispoziţie la alta! Putea fi autoritară, tandră ca o mamă, jucăuşă ca o şcolăriţă – apoi, dând dovadă de înţelepciunea seculară a femeilor şi plină de entuziasm şi de viaţă ca un băieţel.

„într-adevăr”, îi răspunse Steele. „Tipul e un bătăuş înnăscut.”

„E un băiat foarte bun”, spuse ea şi zâmbi amintindu-şi bătaia.

„E mort după tine, mică doamnă”, spuse el aprinzându-şi o ţigară. La început m-am înfuriat, dar pe urmă l-am iertat. Era adevărat – ochii lui de îndrăgostit erau ageri şi, pe lângă asta, eram amândoi cam în aceeaşi situaţie. Am aşteptat cu sufletul la gură răspunsul ei.

„Nu fi tâmpit, Doug”, spuse ea.

„Dar aşa este, i se citeşte în ochi, fiindcă gura n-o cască. Ochii lui îmi amintesc de câinele collie pe care-l aveai anul trecut. E un tip ciudat.”

„E un băiat foarte bun”, repetă ea încetişor. „Falca lui îmi evocă un bulldog. E băiat bun, Doug, şi păcat că n-a ajuns mai bine. Dar n-a avut niciodată vreo şansă. Noapte bună, Doug. Mă duc să mă culc”, spuse ea şi îl lăsă singur în lumina lunii.

Doamne, cât de egoist eram! El voia totul de la ea, iar eu... eu mi-aş fi dat viaţa pentru un sărut sau aş fi trăit o viaţă de iad în schimbul unei bucle din părul ei şaten-auriu.

Capitolul 3

Am ajuns în Laysen în dimineaţa următoare şi, deşi nu aveam de stat acolo decât un ceas, i-am dus pe mica doamnă şi pe Douglas Steele în oraş. Vezi tu, Charley, Laysen era o insulă măricică, dar avea un singur oraş – un loc prăpădit, mlăştinos, bântuit de friguri. Japonezii şi băştinaşii locuiau pe toată insula, dar cei câţiva albi locuiau lângă oraş. Căpitanul şi cu mine i-am dus la Senora Castro, care primea chiriaşi. Senora era o mare escroacă, deşi avea suflet bun; preţurile ei erau exorbitante. Dar domnişoara Ross şi Steele au plătit fără să crâcnească. Era clar că erau obişnuiţi cu preţuri mai mari acasă şi îşi închipuiau că scăpaseră ieftin.

Căpitanul Jim îi cunoştea bine pe plantatorii albi din Laysen şi le scrise câteva recomandări pentru ei. Eu m-am aşezat sub un bambus în timp ce el scria, fiindcă eram încă slăbit după bătaia din ajun. În curând, apăru ea.

„Domnule Duncan, credeam că o să ne dai şi dumneata nişte recomandări”, strigă ea glumeaţă.

„Recomandări de la mine?”, am spus eu, încercând să râd. „Dacă v-aş da eu recomandări, mă tem că v-ar da afară, domnişoară Ross.”

„Nu poţi să-mi spui Courtenay?” Râse şi se trânti pe iarbă.

„Courtenay!” Să-i spun *ei* pe nume? Nu puteam.

„Nu”, am mormăit eu stânjenit. „Nu pot. Pentru mine, veţi fi întotdeauna «mica doamnă».” Am încetat să mă mai simt prost, dar mă temeam că am înfuriat-o sau că o să râdă de mine.

Dar ea se uită direct la mine cu ochii ei cenuşii fermi şi spuse: „îţi mulţumesc, Billy Duncan.”

Eram cam nedumerit, fiindcă nu ştiam pentru ce-mi mulţumeşte, dar m-am grăbit să mă ridic. S-a sculat şi ea. Am privit de-a lungul străzii încinse, unde copii despuiaţi, cu piele cafenie, se hârjoneau, şi m-am uitat la bărbaţii cu piele galbenă şi cafenie care fumau pe treptele din faţa uşilor şi mi-am dat seama brusc că era aproape singura – de fapt, ea şi cu Douglas Steele erau singurii cu feţe albe într-o mare de cafeniu şi galben. Îmi stătea pe limbă s-o previn împotriva diavolului corcit, Juan Mardo, dar m-am stăpânit. În dimineaţa aceea, când ea părăsise vasul, el o urmărise cu o privire care l-ar fi făcut pe orice alb să-l omoare bucuros, încet-încet, centimetru cu centimetru. Charley

băiete, eu îi cunoşteam pe japonezi. Trăiam de cinci ani în Orient şi ştiam că pentru un japonez viaţa şi onoarea unei femei nu valorează aproape nimic, iar Juan Mardo pusese ochii pe mica mea doamnă. Am vrut să-i spun, dar apoi m-am gândit că nu-i făceam niciun bine, ci poate mai mult rău, aşa că am tăcut. Dar ea avea mintea ageră şi citise ceva în ochii mei.

„Ce-ai vrut să spui?”, izbucni ea.

Am dat să vorbesc şi pe urmă am zâmbit.

„Doar atât, mică doamnă – dacă veţi avea vreodată nevoie de ceva – ajutor, mai ales – ştiţi la cine puteţi apela.”

Ea zâmbi – de data asta nu era un zâmbet forţat –, ci doar un zâmbet care mă făcu să simt că vedea în sufletul meu şi tare aş fi dorit să fi avut un suflet mai curat.

„Ştiu la cine voi apela”, spuse ea şi-mi întinse mâna. „Şi îţi mulţumesc.”

I-am luat mâna – o mână mică, fermă, cu degete alungite – şi mi-am dorit mai mult ca oricând s-o sărut. Dar eram un prost – ştiam asta atunci la fel de bine ca acum şi, după ce i-am lăsat-o jos brusc, am pornit pe stradă, spre „Caliban”.

Abia peste două săptămâni am revăzut-o, dar numai cât să o salut. Împreună cu Douglas Steele şi cu un grup vesel de plantatori albi erau îmbarcaţi pe un mic vas cu pânze, alb şi cochet, cam la o oră depărtare de Laysen. Douglas Steele era la timonă, într-un costum alb răcoros, iar ea stătea lângă el, îmbrăcată cu o bluză albă de marinar şi o fustă. Toţi din grup – erau vreo şapte sau opt – ne-au salutat veseli când am trecut pe lângă ei, dar eu n-am auzit decât glasul ei răsunând limpede peste glasurile tuturor.

„Salut, Billy Duncan!”

Căpitanul se aplecă peste balustradă şi strigă: „Ce mai face misionara?” şi tot grupul izbucni în hohote de râs.

Ea păru să se necăjească, dar îşi încreţi nasul şi îi strigă: „îmi merge foarte bine, nu-ţi face griji pentru mine!”

Şi aşa trecură pe lângă noi, un grup vesel care râdea şi sporovăia – erau genul căpitanului Harrison, genul lui Steele, dar nu şi genul lui Billy Duncan.

Căpitanul bănuia probabil ce era în sufletul meu, fiindcă i-am surprins privirea pe jumătate compătimitoare pe care mi-a aruncat-o după ce m-am întors. Nu voiam mila nimănui, nici a celui mai bun prieten – singurul lucru pe care-l doream pe acest pământ era ea. Tânjeam după ea aşa cum tânjeşte

după apă un om care moare de sete. Tânjeam atât de tare după ea, de parcă mă simţeam înfometat, atât de mult o doream.

Apoi am mai văzut-o peste alte două săptămâni, când căpitanul şi câţiva chinezoi m-au dus în Laysen în stare de inconştienţă. N-am văzut-o, desigur, cât eram pe tărâmul viselor, dar am văzut-o după aceea. Vezi tu, mă încăierasem din nou pe „Caliban” şi ieşisem cât se poate de rău din încăierare. Căpitanul se lepădase de mine, scârbit, constatând că nu eram în stare să mă ţin departe de nicio gâlceavă, că nu voiam să mă ţin departe. Îmi despicase capul un cui de care era legată parâma şi fusesem scos din luptă. Căpitanul Jim aruncase o găleată cu apă peste mine – ca de obicei –, dar de data asta nu avusese niciun efect asupra mea. Începuse să se îngrijoreze văzând că nu-mi revin ca de obicei, aşa că mă debarcă în Laysen, unde ştia că era un medic alb. N-am aflat niciodată ce s-a mai întâmplat după aceea, dar peste două ore, când m-am trezit, „Caliban” era în larg şi eu zăceam într-o colibă, peste drum de Senora Castro, în timp ce un tip mărunt şi slăbuţ se agita deasupra mea. Mă durea capul îngrozitor, aşa că la început nu prea am băgat de seamă ce era în jurul meu – mi-am dat seama doar că medicul cel mărunt părea foarte uşurat văzând că deschid ochii. Dar când se întoarse ca să se adreseze unei persoane de lângă el şi glasul limpede al acelei persoane strigă recunoscător: „Deci n-a păţit nimic, domnule doctor?”, îmi trecură parcă şi durerile şi ameţeala şi am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar medicul cel mărunt râse şi mă împinse înapoi.

„Ăştia nu mor atât de uşor, domnişoară Ross”, spuse el şi începu să-şi pună la loc instrumentele în geanta neagră de piele. „Peste două ore va fi la fel de zdravăn ca oricând şi mâine, când va veni căpitanul Harrison, o să poată pleca.”

Apoi, totul se împăienjeni, dar am auzit vag închizându-se uşa şi am înţeles că medicul plecase pentru câtva timp. Aproape că mă temeam să deschid ochii, gândindu-mă că visez, dar când, în sfârşit, am îndrăznit să mă uit, ea şedea cocoţată pe un taburet lângă mine, cu un zâmbet larg pe faţă. Am încercat să zâmbesc şi eu, dar nu prea mi-a ieşit.

„I-ar te-ai bătut, domnule Duncan”, spuse ea pe un ton acuzator.

Am confirmat din cap, dar n-am spus nimic, fiindcă nu aveam ce spune.

„într-o bună zi o să fii ucis într-o încăierare”, mă preveni ea. „Ştii că azi ai fost la un pas de moarte?”

„Am fost de multe ori la un pas de moarte”, am spus eu cu un glas istovit. „Dacă muream azi, nu i-ar fi păsat nimănui. De aceea trăiesc.” M-am oprit văzând privirea din ochii ei. Nu cerusem milă sau înţelegere, deşi probabil că aşa păruse, dar ea nu mi-a arătat cu siguranţă niciuna, nici alta.

„Asta-i o minciună sfruntată”, rosti ea pe un ton degajat. „Eu cunosc cel puţin trei oameni care ar fi regretat moartea dumitale.”

„Cine?”

„în primul rând, căpitanul Harrison. Apoi Douglas Steele şi...”

„Şi...?”, am repetat eu, nerăbdător.

„Şi eu”, termină ea.

„Mică doamnă, chiar v-ar fi părut rău?”, am întrebat eu încet.

„Da, Billy Duncan”, răspunse ea privindu-mă în ochi, „fiindcă ţin la tine.”

„Iar eu...”, îmi năvăleau spre buze cuvinte fierbinţi, dar le-am silit să dea înapoi. Nu-i va aduce nicio bucurie, ci doar mâhnire să ştie că un Soldat Norocos, dur şi necioplit, o iubea cu toată puterea fiinţei sale şi s-ar fi dus bucuros până în iad şi înapoi de dragul ei. „Eu vă mulţumesc”, am terminat eu.

„Cu plăcere”, răspunse ea.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, apoi eu am întrebat: „Cum merge cu munca de misionar?”

Faţa ei căpătă o expresie tristă, dar colţurile gurii îi zvâcniră.

„Eu zic că mă descurc bine, am deschis o şcoală, pentru copii mici. Dar Douglas”, spuse ea încruntându-se, „vrea să mă întorc acasă. Zice că...” Tăcu brusc.

„Ce zice?”, am întrebat eu tot mai curios.

„A, nimic, nu cred că te interesează.”

„Eu cred că da. Vă rog, spuneţi-mi, mică doamnă”, am rostit eu, privind-o nerăbdător.

„Păi”, spuse ea pe un ton sfidător, „e vorba de Juan Mardo.” îmi aruncă o privire fulgerătoare, dar faţa mea era lipsită de orice expresie. „Douglas zice că nu-i place cum se comportă, dar eu n-am văzut să fi făcut ceva rău. Nu-mi place – cum să-mi placă după povestea de pe vas?

— Dar e interesat şi m-a ajutat mult.”

„El v-a ajutat?”, am întrebat cu un glas cât mai lipsit de expresie. Ea mă privi ciudat şi dădu din cap.

„La început, nu-i puteam convinge pe micii japonezi şi pe chinezoi să vină

la mine. M-am străduit să fac tot ce era cu putinţă, dar degeaba, nu-i lăsau părinţii. Şi atunci a apărut Juan Mardo şi a spus că el poate să-i convingă şi i-a convins. Acum am prea mulţi copii pe cap. Şi, totuşi, Doug a mirosit ceva urât.”

„îl înţeleg”, am spus eu calm. „Şi o să vă spun ce mi-a ajuns la urechi cu câtva timp în urmă. Trei membri ai echipajului nostru stăteau de vorbă rezemaţi de balustradă şi – eu înţeleg japoneza – vorbeau despre Juan Mardo şi... dumneavoastră.”

„Despre mine?”, exclamă ea mirată. „Continuă, începe să fie interesant!”

„Spuneau”, am continuat eu privind-o ca să văd efectul vorbelor mele, „că Juan Mardo a pus ochii pe dumneavoastră şi că va face tot posibilul să fiţi a lui!”

Făcuse ochii mari cât timp vorbisem şi mi-am dat seama că era foarte curioasă.

„Doamne!”, spuse ea, apoi pe faţă îi străluci un zâmbet. „Ce palpitant e!”

„Mică doamnă”, am spus eu, „poate nu ştiţi ce-nseamnă asta.”

Micşoră ochii şi îmi aruncă o privire scurtă.

„O, ba da. Nu sunt chiar atât de naivă.” Apoi privirea i se opri asupra bandajului de pe capul meu şi un zâmbet îi dezveli din nou dinţii strălucitori. „Pentru asta te-ai bătut?”

Am privit-o furios, fiindcă nu dorisem să afle.

Dar ea înţelesese repede adevărul. „Puţini bărbaţi s-ar bate aşa pentru o femeie şi aş vrea să te pot răsplăti... Îţi mulţumesc.” îmi întinse mâna.

„M-aţi răsplătit”, am spus eu pe un ton destul de aspru şi i-am luat mâna.

„Cu plăcere.”

Plecă şi în curând am adormit, în timp ce capul îmi uruia ca motoarele unui vas.

Când m-am trezit, cred că era aproape miezul nopţii şi lumina lunii se strecura prin fereastra fără geam. În cocioabă, aerul era înăbuşitor şi capul mă ardea şi mă durea. M-am sculat, am scos o cutie cu chibrituri din buzunar şi am aprins unul, hotărât să găsesc nişte apă. Am găsit un rest de lumânare pe masă, l-am aprins şi am întins mâna după găleata cu apă pe care cineva (medicul, fără îndoială) o pusese pe podea, lângă pat. Tocmai o ridicasem, când am auzit afară zgomot de paşi grăbiţi, câteva clipe de tăcere, apoi o bătaie şovăitoare în uşă. Am pus jos găleata, calm, şi am luat cuţitul, căci nicio cunoştinţă nu m-ar fi vizitat la ora aceea neobişnuită.

„Cine-i acolo?”, am întrebat.

„Eu”, se auzi răspunsul în şoaptă.

Uşa se deschise larg şi în faţa mea apăru mica doamnă! Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte albă şi subţire, cu un kimono de mătase roz pe deasupra şi, stând în uşă, şi-l tot strângea nervoasă pe lângă gât. Părul ei blond era despletit şi ciufulit şi din papucii de mătase roz i se vedeau picioarele goale. Avea buzele uşor întredeschise, fiindcă respira repede şi ochii îi luceau ca două stele când se apropie de mine.

„Dumnezeule!”, am exclamat cu răsuflarea întretăiată şi m-am dat înapoi. Ce căuta acolo, la ora aceea, cu îmbrăcămintea aceea? „Plecaţi!”, am strigat eu cu blândeţe. „Dumnezeule! Mică doamnă, nu puteţi intra aici!”

„E la fel de rău dacă rămân în stradă”, răspunse ea cu blândeţe. „Şi pe lângă asta, trebuie să vorbesc cu dumneata, domnule Duncan. Mi-ai promis că mă vei ajuta la nevoie.”

„Aţi păţit ceva?”, am întrebat eu, simţind că mă sufoc dându-mi seama că îmi cerea *mie* ajutor.

„Da... Şi Douglas.”

Am tresărit auzindu-i numele, apoi în timp ce privirea mea cerceta mica siluetă în veşmântul acela roz lipit de ea, am simţit un fior rece în inimă, fiindcă am înţeles că viaţa ei va fi după aceea un iad dacă o văzuse cineva.

„Mică doamnă, nu suferă amânare până mâine?”

„Ştiu ce îţi închipui despre mine”, strigă ea încet, „dar e o chestiune de viaţă şi de moarte.”

„Continuaţi”, am rostit eu scurt, văzând că într-adevăr se întâmplase ceva.

„Ei bine, Douglas umblă să-l împuşte pe Juan Mardo.”

„Ce?!”, am strigat eu, uluit.

Da”. Continuă ea îngrijorată. „Şi-a luat pistolul după-amiază şi n-a mai apărut de atunci. Ah, Billy Duncan, a fost o după-amiază chinuitoare! M-am băgat în pat şi acum vreo cinci minute am auzit pe cineva alergând pe stradă spre port. Era Juan Mardo.”

„Continuaţi.”

„După el venea Doug. Eram la fereastră şi l-am strigat încet – nu m-ai auzit?”

Am scuturat din cap. „Dormeam. Continuaţi.”

„Doug nu s-a oprit. Ştiam că mă vei ajuta şi am venit aici.”

„Continuaţi.”

„Asta-i tot.”

„Nu e tot”, am rostit eu calm, simţind cum începe să mă sufoce un val de furie împotriva micului corcit. „Nu mi-aţi spus tot.”

„Ba da”, răspunse ea, frământându-şi mâinile.

„Nicidecum. De ce umblă Steele să-l omoare pe Mardo?”

Mi se păru că pălise.

„Doug... pentru că... Întotdeauna l-a urât!”

„Da”, am spus eu, hotărât să aflu adevărul de la ea. „Mai povestiţi-mi, mică doamnă.”

„Acesta este motivul.”

În timp ce o priveam cu atenţie, îmi veniră în minte câteva dintre poveştile despre faptele diavoleşti ale corcitului şi o idee cumplită prinse contur şi căpătă viaţă în mintea mea.

„Ce v-a făcut Juan Mardo?”, am încolţit-o eu.

Ea mă privi în ochi şi roşeaţa i se întinse de la gât până la rădăcina părului.

„Nimic, jur”, strigă ea frenetic.

M-am repezit la ea şi i-am prins mâinile.

„Spuneţi-mi”, i-am poruncit pe un ton autoritar.

„Mă dor mâinile!”

„Spuneţi-mi!”

„Când am intrat în casă după-amiază”, şopti ea, învălmăşind cuvintele, „a apărut el.” A început să-mi vorbească într-un mod ciudat. Am dat să intru şi el a spus...” Se opri brusc şi începu să tragă de şuviţele de păr. „Dă-mi drumul.”

„Spuneţi-mi.”

„Nu pot. Nu vreau să-ţi spun!”

„Mică doamnă... s-a întâ*mplat...?” îş*i ridică privirea spre ochii mei, citi în ei sensul vorbelor mele şi plecă imediat capul. „Dumnezeule! Şi ce-aţi făcut?”

„Am rămas uluită... a încercat să mă sărute... Încetează! Mă doare mâna! Şi Doug a ieşit din casă... auzise tot... Juan Mardo a luat-o la fugă şi Doug şi-a luat arma... am încercat să-l opresc... dar a plecat.”

„Şi vreţi ca eu să...?”

„Să-l opreşti pe Doug!”

„Să-l *opresc*? Să-l ajut, poate vreţi să spuneţi!”

Nu! Nu!” strigă ea cu vehemenţă. „Nu vreau să se mânjească Doug cu sângele lui din cauza mea. Trebuie să-l opreşti, domnule Duncan, pentru numele lui Dumnezeu!”

„Mică doamnă, poate că...”, am spus eu, apoi i-am pus întrebarea pe care o ascundeam în inimă: „doriţi să vă căsătoriţi cândva cu Douglas Steele?”

Pe buzele ei se strecură fantoma unui zâmbet când răspunse: „Poate, dar de ce întrebi?”

„Pentru că”, am răspuns eu rar, „trebuie să vină spre dumneavoastră cu mâinile curate.”

„Deci îl vei opri?”, strigă ea bucuroasă.

„Da. Mâinile lui nu trebuie să fie mânjite de sângele lui Juan Mardo”, am spus şi i-am dat drumul.

Se duse spre uşă, apoi se întoarse spre mine cu lacrimi în ochi.

„Dumnezeu să te binecuvânteze, Billy Duncan.”

„Staţi puţin”, am spus, apropiindu-mă de ea. „Am să vă arăt ceva.” Mi-am scos cuţitul din tocul atârnat la spate şi i l-am întins.

Era un mic pumnal, frumos, din oţel spaniol, cu mâner de argint şi ochii ei scânteiară când îl luă. Privi mânerul în lumina firavă şi citi cuvintele gravate pe el.

„Amigo mio”, rosti ea. „E în spaniolă, nu-i aşa?”

„Da. «Prietenul meu.» Şi într-adevăr a fost prietenul meu. Prietenii mei sunt prietenii dumneavoastră. Păstraţi-l, mică doamnă.”

„Mi-l dai mie?” Ochii îi scânteiau.

„Da”, am spus eu hotărât. „Mă tem că veţi avea cândva nevoie de el. Acum plecaţi.”

„Da, cred că trebuie să plec. La revedere, Billy Duncan”, spuse ea şi îmi întinse mâna cu cuţitul în ea.

Nu era o mână oferită pentru a fi strânsă, aşa că m-am înclinat şi am sărutat mânuţa albă. În timp ce buzele mele o atingeau, privirea mea se îndreptă spre *Amigo mio* şi m-am rugat în sinea mea să se dovedească a fi prietenul de care avea ea nevoie. Îşi retrase mâna şi stătu oclipă în uşă, cu ochii ei întunecaţi ca două fântâni luminoase, apoi dispăru.

Într-o noapte, peste două săptămâni, căpitanul Harrison urmărea

neliniştit barometrul în scădere. Eu eram la timonă şi-l auzeam mormăind ceva despre o mare furtună care venea spre noi. Noaptea era înăbuşitoare, nu sufla nici cea mai mică adiere de vânt şi pânzele noastre se dezumflaseră, triste. Marea era sticloasă şi noi eram cu adevărat „tăcuţi ca un vapor pictat pe un ocean pictat.”

Era o noapte cumplit de neagră şi încremenită! Atât de diferită de noaptea cu lună din urmă cu o săptămână, când mica doamnă venise la mine după ajutor! În noaptea aceea, mă străduisem să justific încrederea pe care o avea în mine şi, deşi i-am meritat-o, sarcina pe care mi-o luasem singur nu fusese împlinită. La zece minute după ce m-a părăsit mica doamnă, l-am găsit pe Douglas Steele în port, urmărindu-l pe corcit printre baloturile şi lăzile din docuri. M-am repezit brusc la el ocolind o ladă mare şi m-am pomenit cu pistolul lui împungându-mi burta. Nu m-am mirat, mă aşteptam oarecum la o asemenea întâlnire, dar nu eram pregătit să întâlnesc un asemenea bărbat. În locul băiatului pe jumătate isteric pe care-l ştiam, în faţa mea se afla un bărbat cu o faţă tristă şi cu capul limpede. Nu încerca să-şi ascundă dezamăgirea că nu eram eu cel pe care-l căuta şi înjură încet. Şi acolo, pe cheiul unde sub noi clipocea apa murdară, i-am spus ultimele cuvinte ale micii doamne.

El mă privi o clipă intrigat, apoi întrebă calm: „Duncan, dacă ai iubi-o pe domnişoara Ross, l-ai lăsa pe diavolul ăsta să-şi facă de cap?”

„N-am de gând să-l las”, am spus eu. „Am să-l ucid eu însumi.”

„Regret, dar e vânatul meu”, observă rece Steele.

„Steele, ascultă-mă”, am spus eu, găsindu-mi cu greu cuvintele. „Tu eşti din lumea micii doamne şi într-o bună zi o să te căsătoreşti cu ea.” îmi aruncă o privire scurtă, dar nu spuse nimic. Am continuat: „Steele, nu te poţi duce la ea cu mâinile mânjite de sângele unui om, chiar dacă omul e o bestie. Şi, în plus, ea nu va uita asta niciodată.”

„Orice-ar fi”, spuse el scurt, „eu o să-l omor.”

„Vrei să spui că *eu* o să-l omor”, am răspuns eu.

Ei bine, ne-am tot certat în lumina lunii o jumătate de oră şi până la urmă l-am convins să accepte planul meu, dar numai Dumnezeu ştie după câtă împotrivire! Mi-a dat pistolul lui şi i-am promis că dacă nu voi reuşi în noaptea aceea, o să-i las arma sub o ladă mare, fiindcă la ora cinci urma să vină „Caliban” să mă ia. În sfârşit, ne-am strâns mâinile şi el o luă la fugă pe strada întortocheată, un animal tânăr desăvârşit, care avea o viaţă minunată înainte.

Tot restul nopţii, am cercetat zona docurilor şi împrejurimile, dar n-am dat de Juan Mardo. Aşadar, când la răsăritul soarelui „Caliban” s-a strecurat spre chei, am vârât pistolul sub ladă şi m-am urcat la bord, privind mereu înapoi spre căsuţa Senorei Castro.

Am pipăit în buzunarul de la şold automatul greu pe care-l cumpărasem la Yindano, căci plecam la Laysen pregătit. Atunci apăru imediat căpitanul.

„Bill, în curând se va dezlănţui ceva cumplit.”

„Taifunul, probabil”, am spus eu nepăsător, căci la altceva îmi era gândul.

„Nu cred. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva. Trebuie să tragem în port.”

„Cel mai aproape e Laysen”, am spus eu. „Cu vânt bun, ajungem în trei ore.”

„Dar n-avem vânt”, mormăi căpitanul. „Tu du-te şi te culcă, Bill. Lasă-i timona lui Sung Lo. O să fie nevoie de tine mai târziu.”

I-am predat timona chinezoiului şi am coborât dedesubt. Nu ştiu cât am dormit, dar când m-am trezit, vasul se clătina îngrozitor. În aer se simţea miros de sulf şi un membru al echipajului bătea la uşa mea. Când m-am urcat pe punte, m-a învăluit un nor de cenuşă fierbinte, care aproape că m-a sufocat. Mi-am croit drum spre locul unde căpitanul Jim stătea la timonă. O ţinea strâns, cu toată puterea, încercând să menţină echilibrul vasului pentru a nu fi înghiţit de valurile cât munţii. Când am ajuns lângă el, o ploaie de cenuşă arzând căzu peste noi şi căpitanul se dădu înapoi.

„Ia timona, Bill”, strigă el prin vacarmul furtunii, „şi ţine-o dreaptă. Eu o să mă ocup de oameni.”

„Ce se întâmplă?”, am întrebat uluit, ţinându-mă de timona vasului care sălta.

„Un vulcan erupe pe undeva”, l-am auzit spunând, apoi dispăru. Am lăsat o clipă timona ca să-mi leg batista peste nas şi apoi m-am agăţat de ea ca de ultimul fir de viaţă.

Pe toată puntea cădeau păsări de mare, unele moarte, multe dând din aripi şi cârâind, toate sporind vacarmul şi haosul de infern. Ploaia de cenuşă fierbinte şi de scântei se revărsa încontinuu, pătrunzându-mi prin cămaşă şi făcându-mi băşici pe piele. Am apucat să văd acul busolei rotindu-se nebuneşte, apoi lumina de deasupra ei s-a stins. Prin acel război al apelor şi

prin haos, l-am auzit pe căpitanul Jim zbierând nişte ordine şi echipajul urlând înspăimântat. Pe deasupra noastră treceau nori de gaz şi am început să mă sufoc, dar n-am dat drumul timonei. „Caliban” se ridica pe creasta valurilor, dar nu puteam vedea cât de sus, şi apoi cobora cu o viteză ameţitoare în spuma lor. Puntea era măturată de potop după potop şi mi-am amintit că apa era fierbinte. Din nou au căzut scântei şi aproape leşinasem când a apărut căpitanul.

„Lasă timona şi coboară dedesubt!”, porunci el cu glas răguşit şi m-am supus, pe jumătate ameţit, ajutat de el.

Ne-am căznit să ajungem la scara dintre cele două punţi, am reuşit să coborâm şi am închis chepengul după noi. Acolo, printre membrii echipajului urât mirositor, care se jeleau îngroziţi, m-am prăbuşit istovit şi în curând am adormit.

Când m-a trezit căpitanul Jim, era dimineaţă. Soarele strălucea puternic, nu sufla nicio adiere de vânt şi marea liniştită era acoperită cu un strat de cenuşă uleioasă. Întrucât nu era vânt pentru a ne umfla pânzele, am rămas acolo neclintiţi ore-n şir. N-am pomenit o zi mai fierbinte ca aceea. Soarele dogorea şi scândurile punţii erau încinse ca o sobă fierbinte. Până şi chinezoii şi japonezii, obişnuiţi cu canicula, au suferit în ziua aceea, iar căpitanul Jim şi cu mine eram lac de sudoare.

Sunt sigur că pe amândoi ne-ar fi dat gata zăduful dacă n-am fi avut gheaţa pe care o luasem din Yindano. Pe la apusul soarelui, se porni o briză vioaie şi am pornit spre Laysen. Furtuna ne deviase mult traseul, dar dacă briza urma să se menţină, puteam ajunge în port pe la miezul nopţii. Briza s-a menţinut şi în noaptea aceea am dormit liniştiţi. În ziua următoare, o voi vedea pe mica mea doamnă. Visam frumos, când o mână brutală mă trezi. Căpitanul stătea lângă mine. Deşi avea pielea cafenie, se vedea că era palid şi mi-am dat seama că se întâmplase ceva cumplit.

„Bill, la ce latitudine e Laysen?” Am observat că avea un creion şi hârtie în mână. I-am spus. „Ştiam, dar am crezut că visez.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Bill, ştii că acum ne aflăm în locul ăsta?”

„Nu”, am răspuns eu nedumerit. „E ora 12? Trebuia să fim în Laysen.”

„Nu-nţelegi? Ne aflăm aici, în clipa asta, dar *Laysen* nu mai e!”

Mi-a trebuit un minut întreg ca să înţeleg sensul cuvintelor lui. Eram

amuţit, nu puteam gândi şi îl priveam prosteşte.

„Nu se poate! Glumeşti!”, am reuşit să rostesc, dar în cele din urmă, înainte de a-mi răspunde, am înţeles că nu glumea. Părea cu zece ani mai bătrân, mai cărunt, răvăşit, distrus.

„M-am orientat după poziţia soarelui la amiază”, spuse el pe un ton sumbru, „şi am făcut toate calculele. În clipa asta suntem chiar peste Laysen.”

„Dumnezeule! Deci...”

„Laysen s-a scufundat în timpul furtunii”, rosti el şi mă privi în ochi. Apoi, întregul înţeles al vorbelor lui se abătu asupra mea ca un trăsnet. Gândurile mi se învălmăşeau în minte şi nu puteam să mă adun. Îl priveam înmărmurit şi am văzut în ochii lui că şi el înţelesese. Mica doamnă!

„Poate că nu”, şovăi căpitanul Jim.

„Sung Lo a deviat cursul!”, am strigat eu agăţându-mă de o firavă speranţă, ca omul care se îneacă şi se agaţă de proverbialul pai.

„Eu am fost la timonă”, răspunse el istovit. „Hai pe punte, Bill.”

Să nu mă întrebi ce-am făcut în noaptea aceea sau în ziua următoare. Am trăit ca prin ceaţă, incapabil să înţeleg ce se întâmplase. Căpitanul Jim s-a învârtit cu vasul toată dimineaţa, dar eu nu puteam face nimic, eram cu gândurile numai la mica mea doamnă. Nu aveam s-o mai văd niciodată, după ce o zărisem ultima oară, stând în uşă, cu o privire de nepătruns şi cu *Amigo mio* la piept, în timp ce adierea uşoară a vântului îi flutura veşmântul roz? Nu aveam să mai aud niciodată râsul ei băieţesc cristalin, nu aveam să mai văd licărirea jucăuşă din ochii ei? Nu aveam să mai simt niciodată dulceaţa prezenţei ei feminine? Niciodată, niciodată?

La amiază, căpitanul se orientă din nou după soarele arzător şi verifică poziţia noastră. Nu există nicio îndoială. Laysen dispăruse. Marea o înghiţise şi nu lăsase nicio urmă.

Am navigat până după-amiază, nădăjduind, în ciuda lipsei de speranţe, că totul nu era decât un coşmar oribil sau că noi făcusem cumva o greşeală monstruoasă. Dar în cele din urmă am pornit spre Yindano pentru a aduce înapoi vestea cea tristă. Aproape de apusul soarelui, un strigăt al timonierului m-a scos din cabină şi m-am urcat pe punte.

„O barcă!”

„Bill!”, se auzi urletul de imensă bucurie al căpitanului. „Bill, vino sus, ticălos nenorocit! Uite vaporaşul alb!”

În viaţa mea n-am reacţionat atât de repede la chemarea cuiva. Nu înţelegeam ce voia să spună, dar un singur lucru putea să-i dea acel ton al vocii. Toţi membrii echipajului se înşiruiseră la balustradă de la tribord, trăncănind şi agitându-se nerăbdători.

I-am dat pe câţiva la o parte, am ajuns lângă căpitanul Jim şi am căutat cu privirea ce-mi arăta degetul lui tremurător. Soarele apunea în flăcări splendide şi fâşiile roşii de la apus prevesteau încă o zi caniculară. Pe ape era o cărare sângerie şi din mijlocul ei venea spre noi, cu toate pânzele sus, un vaporaş alb. În timp ce se apropia, plutind vesel pe crestele valurilor, ridicându-se şi coborând uşor între ele, o linişte stranie cuprinse echipajul care sporovăia.

Căpitanul Jim urlă peste apa dintre noi: „Hei, cei de pe vas!”

Am aşteptat, ţinându-ne respiraţia, un răspuns, dar n-am primit niciunul. Micul vas se apropia cu pânzele umflate de vânt şi am recunoscut vaporaşul pe care o văzusem pe mica doamnă în urmă cu o lună.

„Hei, voi de acolo! De ce nu răspundeţi?”, zbieră căpitanul furios şi apoi aşteptă, plin de speranţe. Dar simţind un groaznic junghi în inimă, am înţeles că nimeni nu va răspunde de pe acel mic vas.

„Bill, priveşte”, şopti căpitanul Jim când se apropie şi mai mult. „E ceva pe punte. Un bărbat.”

„Cred că sunt doi bărbaţi”, am început eu.

„Ba nu, trei”, se corectă el cu glasul răguşit.

Dintr-o dată, toţi membrii echipajului îşi reluară sporovăiala asurzitoare şi căpitanul îmi şopti cu glas stins: „Coboară o barcă, Bill.”

Am lăsat pe apă o barcă la tribord şi căpitanul, eu şi patru japonezi am vâslit până la „Fecioara veselă”, căci aşa scria pe prova vasului. Noi doi am urcat pe mica punte şi ne-am apropiat de primul cadavru. Era un japonez, spintecat cu un cuţit, dar era clar că murise din cauza unei răni din piept. Căpitanul şi cu mine n-am spus nimic, doar ne-am privit în ochi şi ne-am dus spre celălalt cadavru. L-am întors şi am constatat că era un băştinaş solid, un tip ticălos, unul dintre acoliţii lui Juan Mardo. Şi el murise tot din cauza unei răni provocate de un glonte, dar avea şi nişte vânătăi şi tăieturi oribile pe faţă.

„Mă întreb...”, şopti căpitanul. Cel de-al treilea cadavru zăcea lângă butoiul pentru apă, acum crăpat şi gol, şi înainte de a-l întoarce căpitanul, am ştiut cui aparţinea.

„Juan Mardo”, spuse el cu tristeţe în timp ce îl cerceta. „Are o tăietură pe

umăr. Doamne, Bill, nu mi-ar plăcea să mor de sete!”

„N-a fost împuşcat?”

„Nu. Nu are decât câteva vânătăi. Undeva a fost o încăierare. El a murit de sete în infernul de ieri. După cum arată, nu pare să fi fost o moarte uşoară.”

„E limpede”, atât am spus, dar privindu-i faţa schimonosită, aproape că m-a cuprins mila.

Să mori de sete la tropice e o moarte de câine. L-am întors din nou cu faţa-n jos şi abia atunci am observat o dâră de sânge pe jumătate ştearsă care traversa puntea şi pătrundea într-o cabină minusculă.

„Bill”, rosti glasul răguşit al căpitanului Jim, „cabina.”

„Da”, am răspuns eu posac, căci mă mişcăm ca prin vis.

Amândoi pregetam, dorind să aflăm tot ce era mai rău, dar în acelaşi timp îngrozindu-ne de ceea ce conţinea probabil cabina. Dar în cele din urmă am coborât cele trei mici trepte, pătrunzând în cabină după dâra de sânge, urmat îndeaproape de căpitanul Jim. Razele soarelui roşu pătrundeau prin hublouri, scăldând micuţa cabină într-o lumină stranie, dar trecerea bruscă de la lumină la semiîntuneric mă orbi pe moment.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost o pereche de tălpi goale, acoperite de praf şi de arsuri şi zdrelite de contactul cu nişte pietre ascuţite.

„Douglas Steele”, şopti răguşit căpitanul Jim.

El era. Acum vedeam mai bine, căci soarele coborâse mai jos şi lumina era mai bună. Zăcea pe spate, în mijlocul unei bălţi de sânge închegat, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de pijama pârliţi şi înnegriţi. Pe tot pieptul lui gol erau răni de cuţit – spintecături lungi, de la umăr până la talie, tăieturi mici şi adânci şi sfârtecături scurte. Pe Douglas Steele l-am văzut primul. L-am cercetat dintr-o privire, apoi...

„Curaj, Bill”, am auzit glasul tremurător al căpitanului şoptindu-mi în ureche... apoi am văzut-o pe mica mea doamnă.

Era aşezată cu spatele rezemat de perete, ţinând capul lui Douglas Steele în poală. Avea ochii închişi. Era nemişcată, dar pe buze avea întipărit un zâmbet ce nu poate fi zugrăvit – zâmbetul unui cuceritor. Era îmbrăcată aşa cum o văzusem eu ultima oară, Dumnezeu ştie cu câte secole în urmă – cu cămaşa albă de noapte şi cu kimonoul de mătase trandafirie.

Ca prin vis, l-am văzut pe căpitanul Jim apropiindu-se de ea în vârful picioarelor şi apucând uşor veşmântul de mătase trandafirie.

„Bill”, şopti el încetişor şi am străbătut şi eu spaţiul până la ea. „Priveşte, Bill”, spuse el desfăcând kimonoul. Luminat de ultimele raze ale soarelui, era îngropat până la mâner între sânii ei alb *iamigo mio*.

Îmi amintesc că în acea cruntă clipă am simţit totuşi un fior de mândrie când mi-am dat seama că fusese prietenul ei la nevoie. Cursese puţin sânge, cuţitul oprise şuvoiul. În timp ce soarele se afunda sub linia orizontului, o rază roşie pătrunse în cabină, drept pe faţa ei, colorându-i obrajii albi – zâmbetul ei parcă străluci ca odinioară – apoi, soarele dispăru.

N-am ştiut niciodată ce s-a petrecut după aceea. Ceva din mine parcă a pocnit şi mai târziu am auzit de departe glasul căpitanului Jim...

„A dus-o în braţe prin infernul acela de lavă şi cenuşă fierbinte – a fost un bărbat adevărat băiatul ăsta! S-au urcat probabil pe vas, Mardo şi japonezii lui au ieşit şi ei din infernul fumegând şi s-au urcat la bord. Doamne, ce încăierare trebuie să fi fost, Bill, după ce a încetat furtuna! Fără îndoială că băiatul a aruncat câţiva peste bord! Uite arma lui.”

Se duse şi ridică pistolul care zăcea lângă mâna bărbatului mort. „E gol”, spuse el încet după ce-l desfăcu. „A dus-o pe ea în cabină şi s-a luptat cu diavolii de afară până ce l-au doborât cu cuţitele. Probabil că s-a târât plin de sânge până la ea, cu pistolul descărcat şi a murit în braţele ei. Şi apoi...” Căpitanul mă privi grav în ochi: „Mica doamnă l-a auzit pe Juan Mardo venind şi s-a folosit de Amig*o mio*, *Bi*ll. Dumnezeu să-i binecuvânteze inimioara vitează, căci nu i-a fost frică de moarte!”

Şedeam nemişcat în întuneric. Pentru mine, se prăbuşise cerul. Nu mai aveam pentru ce trăi. Viaţa era tristă, pustie. Soarele părăsise cerul meu şi pretutindeni era beznă.

„Hai, Bill”, spuse cu blândeţe căpitanul. „Să mergem.”

M-am ridicat istovit şi l-am urmat. În uşă m-am întors şi am zărit trupul lung al lui Douglas Steele, conturându-se vag în lumina amurgului. Am simţit în gât un nod care mă sufoca.

„îţi mulţumesc, Steele”, am spus încet, de parcă ar fi fost viu. „îţi mulţumesc.”

„Mulţumesc”, repetă căpitanul Jim.

În lumina tot mai slabă a amurgului, căpitanul Jim şi cu mine stăteam cu capetele descoperite la balustradă şi priveam cum se scufundă încet „Fecioara Veselă”. Cărasem cadavrele lui Juan Mardo şi ale oamenilor lui în cabină,

distrusesem tambuchiurile şi apoi făcusem o gaură sub linia de plutire. Pe măsură ce se întuneca mai tare, vasul se scufunda tot mai repede şi o dată cu el se scufunda inima mea, speranţele mele, viaţa mea.

Undeva, în sudul Pacificului, zace pe fundul oceanului un mic vas alb cu un echipaj ciudat – un crunt diavol şi cele două unelte ale sale, un bărbat, care fusese un bărbat adevărat, şi o femeie care preţuise onoarea ei mult mai mult decât viaţa.

FINIŞ

Nota editorului

Publicarea povestirii *Insula pierdută* şi a scrisorilor şi fotografiilor adiţionale a fost hotărâtă de Mitchell Estate, de familia lui Henry Angel şi de Muzeul Drumul spre Tara, în urma interesului copleşitor manifestat de publicul din întreaga lume. În numele istoricilor, cercetătorilor şi admiratorilor lui Margaret Mitchell, le mulţumim tuturor pentru păstrarea acestei pagini de istorie şi a amintirii acestei mari scriitoare.

S-a acordat o grijă deosebită dorinţelor lui Margaret Mitchell. În 1935, ea a dat cu reticenţă manuscrisul romanului *Pe aripile vântului* editurii Macmillan pentru a fi publicat, apoi a încercat să-l ia înapoi, dar asta s-a întâmplat cu mai mult de o jumătate de secol în urmă. Astăzi, în 1995, dacă ar mai fi trăit, Margaret Mitchell ar fi avut nouăzeci şi cinci de ani şi mai mult ca probabil că flexibila Margaret Mitchell ar fi continuat să se schimbe, aşa cum s-a schimbat şi lumea pe care a cunoscut-o ea odinioară.

Poate că e greu să ne imaginăm cum era lumea lui Margaret Mitchell cu trei sferturi de secol în urmă. Putem afla nume şi date, dar este mult mai greu să ne dăm seama care erau vederile predominante şi de ce erau astfel. Astăzi, putem fi de acord că anumite cuvinte şi caracterizări sunt nepotrivite; dar deşi Margaret Mitchell şi-a devansat epoca, în aceeaşi măsură făcea parte din ea. Ea a împletit cunoştinţele despre lumea reală în opera ei literară, creând personaje care vorbeau limbajul epocii lor, o perioadă în care navigatori cât se poate de grosolani vorbeau dispreţuitor despre alte rase şi respectau femeile virtuoase pentru care onoarea preţuia mai mult decât viaţa. Şi, în timp ce *Pe aripile vântului* ridică probleme dintr-o perioadă a istoriei americane cunoscută majorităţii cititorilor, atitudinea publicului american faţă de Extremul Orient în primele decenii ale acestui secol nu este probabil uşor de reconstituit. În 1916, se declanşase deja Primul Război Mondial în Europa, în Statele Unite, patriotismul căpătase o nouă strălucire, dar o dată cu el s-a răspândit şi bigotismul. Au fost votate legile imigrării şi câteva voci din presa americană au început să vestească „pericolul galben”. Americanii se temeau de imperialismul japonez în Pacific, deşi Japonia nu făcea decât să dezvolte practica de câteva decenii a puterilor occidentale care îşi urmaseră propria „chemare a destinului”.

Întregul text al acestei nuvele şi al scrisorilor apare aşa cum a fost scris de mână de Margaret Mitchell cu peste trei sferturi de secol în urmă. Margaret Mitchell şi-a scris nuvela şi multe scrisori de mână, cu creionul. Pentru cititorul nefamiliarizat, scrisul ei cursiv este dificil de citit. Unele semne de punctuaţie sau cuvinte par aproape ilizibile. În unele porţiuni, punctele şi virgulele sunt identice sau lipsesc cu totul. Când a fost transcris textul povestirii *Insula pierdută*, scris de mână de Margaret Mitchell, nu s-au făcut schimbări asupra materialului originar, cu excepţia cazurilor indicate prin paranteze drepte sau pentru mai multă claritate; s-au adăugat ori s-au scos semne de punctuaţie, ceea ce a avut ca rezultat în câteva locuri scrierea unui cuvânt cu majusculă sau refacerea începutului unui paragraf!

Pe diverse pagini ale caietelor de compunere şi pe coperţile lor apar însemnări în afara textului, care nu au legătură cu povestirea şi au fost omise. Se cuvine totuşi să menţionăm că pe prima copertă a primului caiet de compunere apare cuvântul „Legământ” şi că Margaret Mitchell a notat un subtitlu pe ambele coperte: *Mica doamnă neînfricată*. Pe o pagină din interior, a consemnat titlurile altor povestiri, probabil distruse: *Man Who Never Hâd a Chance* (*Omul care nu a avut nicio şansă*), *Fortunes of the Four* (*Soarta celor patru*), *Sitver Spurs – ar Comrades Three* (*Pinteni de argint – sau Trei tovarăşi*), *and The Lady-Doc* (*Doamna doctor*).

S-ar putea ca fotografiile care apar în această carte să fi fost tăiate. Ele pot fi văzute în starea iniţială la Muzeul Drumul spre Tara. Se cuvine să mai menţionăm că nu toate cele cincizeci şi şapte de fotografii descoperite de Henry Love Jr. Apar în această carte. Câteva imagini nu au fost incluse, pentru că se deosebesc prea puţin de imaginile folosite în carte, altele nu sunt clare, iar altele sunt deteriorate sau greu de desluşit.

DEBRA FREER

Istoric şi cercetător

Octombrie 1995

Bibliografie

Arhive

Atlanta Historical Society

Emory University Special Collections

Fulton County Vital Records

Gwinnett County Historical Society

University of Georgia Libraries

Hargrett Library, Mitchell Marsh Collection

Cărţi

Atlanta City Directories, 1912-23, 1940-45.

Biyant, James C. *Capital City Club*: *The First One Hundred Ycan* 1883 – 1983. Atlanta, Georgia: Capital City Club, 1991.

Compton's Interactive Encycbpedia. Vereion 3.00. Compton's Learning Company, 1994.

Edwards, Anne. *Road to Tara*. New Haven and New York: Ticknor Fields, 1983.

Facts and Fancies. Washington Seminaiy School. Atlanta, Georgia. Annuals 1916,1917,1918.

Farr, Finiş. *Margaret Mitchell of Atlanta*. New York: William Morrow, 1965.

Garrett, Franklin M. *Atlanta and Environs*, 3 voi. New York: Lewis Publishing, 1954.

Garrett, Franklin M. *Ycsterday's Atlanta*. Miami, Florida: E.A. Seemann, 1974.

Grattan, C. Hariley. *The Southwest Pacific Since* 1900. Ann Arbor The University of Michigan Press, 1963.

Gwinn, Yolande. *I Remember Margaret Mitchell* Lakemont, Georgia: Copple House Books, 1987.

Harwell, Richard. *Margaret Mitchews „Gone With the Wind" Letters*, 1936-1949. New York: Macmillan and London: Collier Macmillan Publishers, 1976.

Langsam, Walter C. *The Worâd Since* 1914. New York: Macmillan Company, 1935.

Peacock, Jane Bonnet. *A Dynamo Going to Waste – Letters to AUen Edee* 1919 – 1921. Atlanta: Peachtree Publisher», 1985.

Pyron, Darden Asbuiy. *Southern Douffher The Life of Margaret Mitchell* New York: Oxford University Press, 1991.

Runkle, Scott F. *An Introduction to Japanese History* Japan: Internaţional Society for Educaţional Information Press, Inc., 1976.

Shavin, *Norman*. Days în the Life of Atlanta, *Atlanta*: *Capricorn*, 1987.

Shavin, Norman and Sharter, Martin. *The Miltion Dollar Legends*: *Margaret Mitchell and* Gone With the Wind, Atlanta: Capricorn, 1974.

This Fabulous Century, 1910-1920. Virginia: Time-Life Books, 1985.

Walker, Marianne, *Margaret Mitchell John Marsh*: *The Love Story Behind* Gone With the Wind, Atlanta: Peachtrec Publisher», 1993.

Interviuri

Angel Jr., Henry. Georgia, 1994 – 1995.

Britton, Sarita Hiscox. Florida, 1995.

Mefadyen, Courtenay Ross. Pennsyivania (previously recorded 1980 audio by Peacock Wiggins), 1995.

Reeves, Dorothy. Georgia, 1995.

Summers, Jessie. Georgia, 1995.

Wiggins, Patsy. Georgia, 1994 – 1995.

Reviste şi jurnale

Edwards, Augusta Dearborn. „My Most Unforgettable Character44, *Reader's Digest*, March 1962, pp. 117-21.

Freer, Debra. „Margaret Mitchell Hâş Not Gone With the Wind", *Art Antiques*, May 1995, pp. 54-63.

Harwell, Richard Barksdale. „A Striking Resemblance to a Masterpiece – *Gone With the Wind* în 1936", *Atlanta Historical Journal* 25 (Summer 1982): 21-38.

Howland, Williams S. „Peggy Mitchell, Newspaperman", *Atlanta Historical Bulletin* 9 (May 1950): 47-64.

Key, William. „Margaret Mitchell and Her Last Days on *Earih*", *Atlanta Historical Bulletin* 9 (May 1950): 108-27.

Mekay, Blyth. „Margaret Mitchell în Person, and Her Warmth of *Friendship' Atlanta Historical Bulletin* 9 (May 1950): 100-107.

Macmillan Publishing Company. „Margaret Mitchell and Her Novei, *Gone With the* Wind44, Macmillan Company Booklet, 1936.

Margaret Mitchell of Atlanta. Atlanta Public Libraiy memorial publication, 1954.

Marsh, John R. „Margaret Mitchell and the Wide, Wide Worâd44, *Atlanta Historical Bulletin* 9 (May 1950) 32-44.

Mitchell, Stephens. „Her Brother Remembers – Margaret Mitchelts Childhood44, *The Atlanta Journal Magazine Margaret Mitchell Memorial Issue*. December 1949.

Mitchell, Stephens. „Margaret Mitchell and Her People în the Atlanta *Atlanta Historical Bulletin* 9 (May 1950): 5-26.

Perkenson, Medora Field. „Was Margaret Mitchell Writing Another Book?”, *The Atlanta Journal Magazine Margaret Mitchell Memorial Issue*, December 1949.

Pyron, Darden. „Making Histaiy: *Gone With the Wind*, A Bibfographkal Essay”, *Atlanta History Bulletin* 4 (Winter 1985-86).

Taylor, A. Elizabeth, „Women Suffrage Activities în Atlanta”, *Atlanta Historical Journal* 23 (Winter 1979): 45-54.

Ziare

Atlanta Journal and Constitution, *1915 – 1922*. Atlanta Journal and Constitution, *March 15*, *1949*.

Atlanta Journal and Constitution Magazine, *May 16*, *1954*.

Manuscrise nepublicate

Wilkins, Barratt. „Victor Lamar Smith. Shadowbrook, and the Summerof 1920”.

De aceeaşi autoare

Acum şaizeci de ani, vedea lumina tiparului romanul *Pe aripile vântului*, scris de debutanta Margaret Mitchell. Cartea a obţinut un succes de librărie instantaneu: s-au vândut 50 000 de exemplare, iar de-a lungul anului 1936, peste un milion şi jumătate, în 1937 i s-a decernat premiul Pulitzer.

Pe aripile vântului avea să devină una din piesele de rezistenţă ale culturii americane, citită pe toate meridianele, în zeci de limbi, şi vizionată de milioane de spectatori într-o nu mai puţin celebră ecranizare cinematografică.